ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

«Σπουδάζοντες τηρεῖν τήν ἑνότητα τοῦ πνεύματος ἐν τῷ Συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης» (Ἐφ. δ΄, 3)

ΕΤΟΣ 54ο - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2020 - ΤΕΥΧΟΣ 548

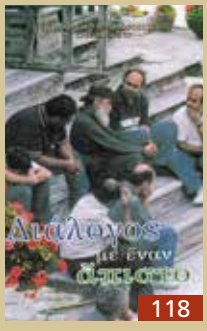
Περιεχόμενα

Ἀπό τή γῆ στόν Οὐρανό	99
Ἁπλῆ Ὀρθόδοξη Δογματική: **Τό Μυστήριο τῆς Ἱερωσύνης Ἡ ἀξία τοῦ Μυστηρίου**	101
Περί τοῦ Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΜΑΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Γ΄	102
«Μετανοίας καιρός καί δεήσεως ὥρα» ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ	104
Ἔξοδος στό φῶς • ΜΕΡΟΠΗ Ν. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ	106
Τά κατάξερα ὀστᾶ • Ἀρχιμ. Γ. Μ.	108
Ἡ πρώτη Ἀνάσταση καί ἡ δεύτερη Ἀνάσταση π. ΒΑΡΝΑΒΑΣ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ	110
Ἁγιορείτικες Μορφές. Παπα-Μηνᾶς ὁ Πνευματικός • Γ. Δ. ΚΟΥΒΕΛΑΣ	112
«Γειά καί σιγουριά νά ἔχουμε!» • ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Δ. ΡΙΖΟΣ	114
Τό ἀγκάθι τῆς ζήλειας • Κύκλοι Μητέρων «Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ»	116
Σέ πρῶτο πρόσωπο	118
Βιβλία πού λάβαμε	120
Πετράδια: **Ἀνάσταση** • ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ι. ΑΝΑΣΤΟΠΟΥΛΟΣ (†)	122
Τοῦ τύπου ἐρεθίσματα • Μ. ΠΟΛΙΤΗΣ	124
Ἀπό τόν χῶρο τοῦ Θεάτρου: **ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ** ΝΙΚΟΣ ΤΣΙΡΩΝΗΣ	125
Ἐπίκαιρες Κουβέντες: **Κλειστές ἐκκλησιές, ἀνοιχτές καρδιές;** ΦΩΤΙΟΣ ΡΙΖΟΣ	126
Μέ τόν φακό τοῦ Συνδέσμου	127

104

110

114

118

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
Μηνιαῖο περιοδικό
Ἑλληνορθόδοξης Μαρτυρίας
ISSN: 1107-8979

Ἰδιοκτήτης:
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΣΤΕΓΗ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ
Διεύθυνση:
Βασιλέως Γεωργίου Α΄ 5
241 33, Καλαμάτα
Τηλ.: 2721 023176
Fax: 2721 026478
E-mail: info@xristegi.gr
Ἱστοσελίδα: www.xristegi.gr

Ἐκδότης-Διευθυντής:
Παναγιώτης Ἰ. Μέντης
Ὑπεύθυνος Σύνταξης:
Δημήτριος Ν. Καρτσώνης

Οἰκογένεια παρακολουθεῖ μέσῳ τηλεοράσεως Ἀκολουθίες τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καί τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας 2020. Συμπροσεύχεται ἀπό τό σπίτι της, ἐφαρμόζοντας τόν περιορισμό «*ΜΕΝΟΥΜΕ ΣΠΙΤΙ*» τῆς πρόσφατης ΠΝΠ (Πράξης Νομοθετικοῦ Περιεχομένου) τῆς Ἑλληνικῆς Κυβέρνησης. Σύμφωνα μέ αὐτήν ἐπιβάλλονται «*Κατεπείγοντα μέτρα ἀντιμετώπισης τῶν ἀρνητικῶν συνεπειῶν τῆς ἐμφάνισης τοῦ κορωνοϊοῦ - COVID-19 καί τῆς ἀνάγκης περιορισμοῦ τῆς διάδοσής του*».

Συνδρομή προαιρετική
Ἀριθμός Λογαριασμοῦ Ἐθνικῆς Τραπέζης:
220/480206-34
IBAN: GR04 0110 2200 0000 2204 8020 634

Δημιουργικό-Παραγωγή:
ΛΥΧΝΙΑ Α.Ε.
τηλ.: 210 3410436 • www.lyhnia.com

Ἀπό τή γῆ στόν Οὐρανό

Προσεγγίζοντες τό Ἅγιον Πάσχα ὅλοι οἱ πιστοί, τό λογικό ποίμνιο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, συμμετέχουμε ἐνεργητικά στό μυστήριο τῆς Ἀναστάσεώς Του. Βιώνουμε ὀντολογικά τά δῶρα τῆς νίκης κατά τοῦ θανάτου καί ἀπολαμβάνουμε τούς καρπούς της, τή χαρά, τήν εἰρήνη, τή μακαριότητα, τή λαμπρότητα πού ἀναβλύζουν ἀπό τόν Πανάγιο Τάφο μέ τήν χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

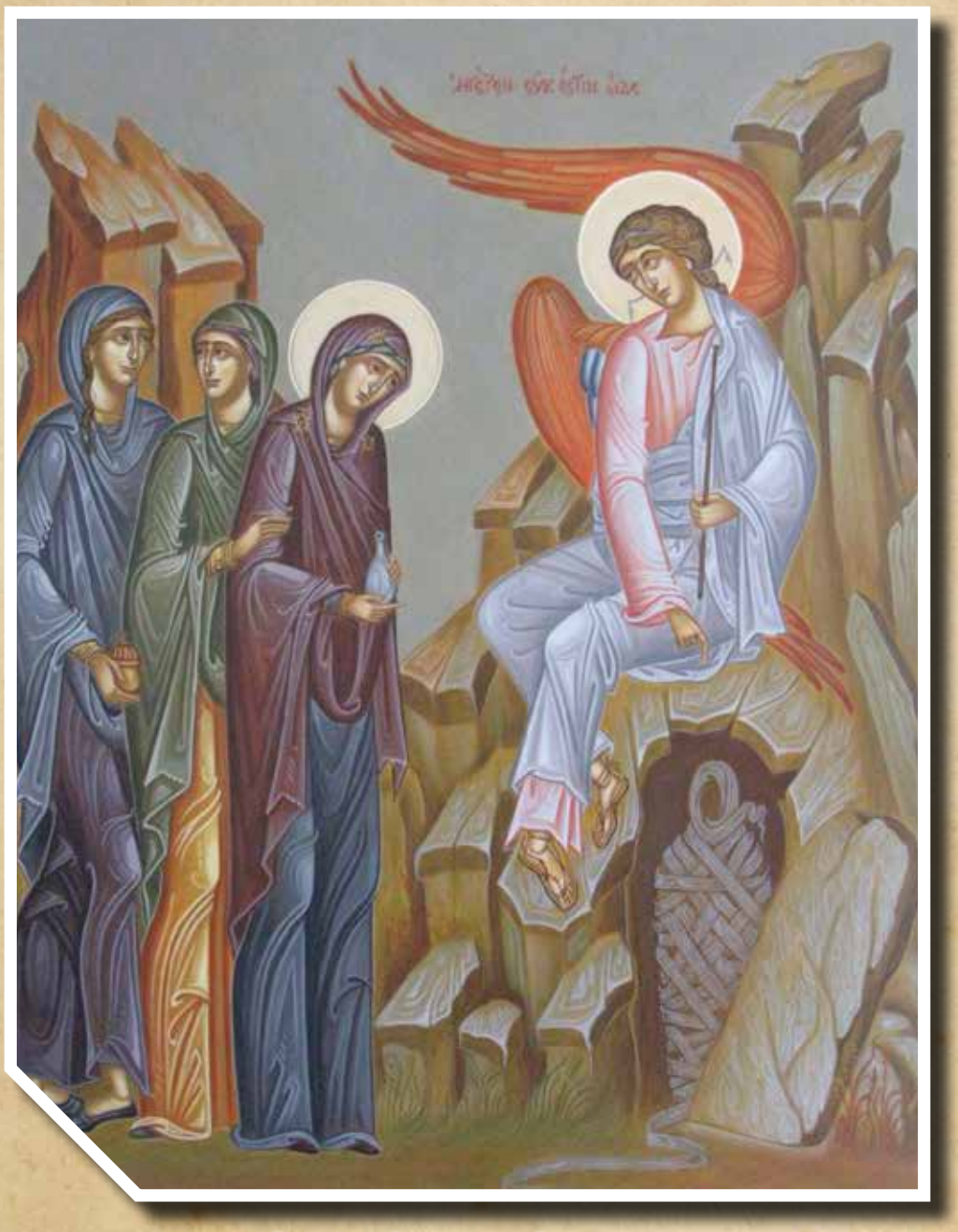
Στήν Παλαιά Διαθήκη τό Πάσχα ἐσήμαινε τήν ἐλευθερία τῶν Ἑβραίων ἀπό τή δουλεία τῶν Αἰγυπτίων καί τή διάβαση τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης μέ τήν ἡγεσία τοῦ Μωυσέως, κυρίως ὅμως μέ τή θαυμαστή ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ. Στήν Καινή Διαθήκη ἔχουμε τήν ἀποφασιστική ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, πού γίνεται ἄνθρωπος, γιά νά ἐλευθερώσει τόν ἄνθρωπο καί ὅλη τή Δημιουργία ἀπό τή φθορά, τόν θάνατο καί τήν ἁμαρτία.

«Ἄνθρωπος γίνεται ὁ Θεός, ἵνα θεόν τόν ἄνθρωπον ἀπεργάσηται» (Μ. Ἀθανάσιος).

Ἡ ἀνθρωπότητα ὑποταγμένη στή φθορά καί στόν θάνατο ἀπό τήν πτώση τῶν πρωτοπλάστων καί τήν ἀποστασία ἀπό τόν ἕνα καί μοναδικό Θεό, προχωροῦσε στή φθορά. Καί ἦταν τόσο μεγάλη ἡ φθορά, πού χρειάσθηκε ὁ Θεός νά ἐπέμβη. Ἡ σάρκωση τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἡ κάθοδός Του, σηματοδοτεῖ τήν πρόσληψη τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καί τήν ἀνύψωσή της στήν κοινωνία μέ τή Θεότητά Του. Ἡ ἕνωση τῶν δύο φύσεων στό ἕνα καί μοναδικό Θεῖο πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μᾶς καθιστᾶ μέλη τοῦ σώματός Του καί κοινωνούς τῆς Θεότητάς Του. Μέ τήν Ἀνάστασή Του κατήργησε τή φθορά καί τόν θάνατο. *«Συνήγειρεν ἡμᾶς καί συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»* (Ἐφ. 2, 6) καί *«διεβίβασεν ἡμᾶς ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν καί ἐκ γῆς πρός οὐρανόν»* (Ὠδή Ἀναστασίμου Κανόνος).

> ***«Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί. Πάσχα Κυρίου Πάσχα· ἐκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί ἐκ γῆς πρός οὐρανόν Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν διεβίβασεν»***
> **(α΄ Ὠδή Ἀναστασίμου Κανόνος)**

Ἑπομένως γιά τούς Χριστιανούς τό Πάσχα εἶναι *«ἑορτῶν ἑορτή καί πανήγυρις πανηγύρεων»*, πού σηματοδοτεῖ τή μετάβαση ἀπό τόν θάνατο στή ζωή καί τό πέρασμα ἀπό τή γῆ στόν οὐρανό. Ὁ ἄνθρωπος καλεῖται ἑνωμένος μέ τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία, νά συμμετέχει μέ ὅλη τήν ὕπαρξή του στό «Πάσχα» (= μετάβαση), δηλαδή στήν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι αἰώνια ζωή, πού βιώνεται μέσα στήν εὐχαριστιακή καί λυτρωτική ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τί ζητεῖτε τόν ζῶντα μετά τῶν νεκρῶν;
Οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἠγέρθη (Λουκ. κδ' 5 - 6).

Τό Μυστήριο τῆς Ἱερωσύνης
Ἡ ἀξία τοῦ Μυστηρίου

Ἡ Ἱερωσύνη εἶναι τό Μυστήριο ἐκεῖνο πού εἶναι ἐνταγμένο στή Θεία Λειτουργία, δηλαδή ἱερουργεῖται κατά τήν τέλεση τῆς Θείας Λειτουργίας, καί σέ διάφορες στιγμές της, σύμφωνα μέ τόν βαθμό τῆς Ἱερωσύνης, στόν ὁποῖο προάγεται αὐτός πού χειροτονεῖται. Τήν ὥρα ἐκείνη μέ τήν ἐπίθεση τῶν χειρῶν τοῦ Ἐπισκόπου πάνω στόν χειροτονούμενο καί τήν ἐπίκληση τῆς Θείας Χάριτος, «*ἡ Θεία Χάρις ἡ πάντοτε τά ἀσθενῆ θεραπεύουσα καί τά ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα προχειρίζεται*», δηλαδή «*ἡ Θεία Χάρι, ἡ ὁποία πάντοτε θεραπεύει τά ἀσθενῆ καί ἀναπληρώνει τά ἐλλειπῆ, ἐκλέγει καί ἐγκαθιστᾶ*» αὐτόν πού προσάγεται στόν Ἐπίσκοπο σέ ἕναν ἀπό τούς τρεῖς βαθμούς τῆς Ἱερωσύνης: στόν πρῶτο βαθμό τοῦ Διακόνου, στόν δεύτερο βαθμό τοῦ Πρεσβυτέρου καί στόν τρίτο βαθμό τοῦ Ἐπισκόπου. Αὐτός εἶναι καί ὁ τελευταῖος καί ὕψιστος βαθμός τῆς Ἱερωσύνης.

Βεβαίως πηγή τῆς Θείας Χάριτος καί ταυτόχρονα καί πηγή τῆς Ἱερωσύνης εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος Λυτρωτής καί Σωτήρας μας, ὁ μόνος στήν πραγματικότητα αἰώνιος Ἀρχιερέας τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖνος ὡς Ἀρχιερέας πρόσφερε πρῶτος τή μία καί αἰώνια θυσία πάνω στόν Σταυρό ὑπέρ τῶν ἁμαρτιῶν μας. Στή συνέχεια, οἱ διάδοχοι τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως, τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, Ἀρχιερεῖς καί ἱερεῖς, δέν ἔχουν δική τους Ἱερωσύνη, ἀλλά λαμβάνουν τή μία καί μόνη, τήν αἰώνια Ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ, ὅταν χειροτονοῦνται. Μ' αὐτήν ἱερουργοῦν τά Θεῖα Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ Χριστιανοί πρέπει νά φέρονται μέ σεβασμό πρός τούς Ἱερωμένους καί νά τούς ἀποδίδουν μεγάλη τιμή, ἀφοῦ ἡ Ἱερωσύνη πού φέρουν εἶναι τοῦ Χριστοῦ καί ὄχι δική τους.

Ὄχι, λοιπόν δική τους, ἀλλά τήν Ἱερωσύνη καί τήν Ἀρχιερωσύνη τοῦ Χριστοῦ διαχειρίζονται, καί ἐν ὀνόματι αὐτῆς καί μ' αὐτήν διακονοῦν τήν Ἐκκλησία. Ἀπό αὐτό καταλαβαίνει κανείς μέ πόσο σεβασμό πρέπει νά τή φέρουν, πόση εὐλάβεια νά αἰσθάνονται πρός αὐτήν, πόση τιμή, πόση χάρη νά τῆς ἀποδίδουν, καί μέ πόσο φόβο νά διαχειρίζονται τή θεία ἐξουσία. Ἀλλά καί οἱ Χριστιανοί μέ σεβασμό νά φέρονται πρός τούς Ἱερωμένους καί νά τούς ἀποδίδουν μεγάλη τιμή, ἀφοῦ ἡ Ἱερωσύνη πού φέρουν εἶναι τοῦ Χριστοῦ καί ὄχι δική τους.

Περί τοῦ Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος

Ὡς εἶναι γνωστόν, τό τρισσόν ἀξίωμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου περιλαμβάνει τό προφητικόν, τό ἀρχιερατικόν καί τό βασιλικόν ἀξίωμα. Εἰδικότερα, τό ἀρχιερατικόν, σημαίνει ὅτι ὁ Χριστός προσφέροντας Ἑαυτόν ὑπέρ τῶν ἀνθρώπων, ἀποβαίνει ὁ ὕψιστος Ἀρχιερεύς, ὁ Μέγας Ἀρχιερεύς. Κατ' ἐξοχήν ἐξαίρεται τό ἀρχιερατικόν ἀξίωμα τοῦ Χριστοῦ στήν πρός Ἑβραίους Ἐπιστολή, ὅπου γίνεται λόγος γιά τόν Κύριον ὡς «*ἀρχιερέα μέγαν διεληλυθότα τούς οὐρανούς*» (Ἑβρ. δ΄, 14). Καί ὁ Κλήμης Ρώμης (2ος αἰ.) ἀποκαλεῖ τόν Χριστόν «*ἀρχιερέα τῶν προσφορῶν ἡμῶν, τόν προστάτην καί βοηθόν τῆς ἀσθενείας ἡμῶν*» (Πρός Κορ. Α΄ 36, 1, ΒΕΠΕΣ 1, 27).

Ἔπειτα, ὡς μανθάνουμε ἀπό τά Ἱερά Εὐαγγέλια, ὁ Χριστός κάλεσε δώδεκα Μαθητές χάριν τοῦ σωτηρίου ἔργου τῆς Ἐκκλησίας Του καί τούς ἀνέθεσε τό ἔργο τοῦτο τοῦ «*κηρύσσειν τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ*», συγχρόνως δέ, ἀφοῦ ἔλαβαν τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ἀπεστάλησαν πρός ἐνάσκησιν καί τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος. Συνεχιστές τῶν Ἀποστόλων ὡς διάδοχοι αὐτῶν εἶναι οἱ Ἐπίσκοποι καί γενικότερα, διά τῶν Ἐπισκόπων, μέ τό Μυστήριο τῆς χειροτονίας, οἱ κληρικοί. Ὁ δέ Ἀπόστολος Παῦλος ὑπογραμμίζει πρός τούς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου ὅτι «*ὑμᾶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους ποιμαίνειν τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ*» (Πράξ. κ΄, 28).

Ἤδη κατά τούς ἀποστολικούς χρόνους, διακρίνουμε τρεῖς βαθμούς Ἱερωσύνης. Τόν τοῦ ἐπισκόπου, τόν τοῦ πρεσβυτέρου καί τόν τοῦ διακόνου. Εἰδικότερα, ὁ ἐπίσκοπος ἔχει κεντρική θέση στήν Ἐκκλησία. Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος (2ος αἰ.) καλεῖ τόν Ἐπίσκοπον «*ὄντα τύπον τοῦ Πατρός*» (Πρός Τραλλ. 3, 1) καί προσθέτει ὅτι «*ὅπου ἄν φανῇ ὁ ἐπίσκοπος, ἐκεῖ καί τό πλῆθος ἔστω, ὥσπερ, ὅπου ἄν ᾖ Ἰησοῦς Χριστός, ἐκεῖ καί ἡ Καθολική Ἐκκλησία· οὐκ ἐξόν ἐστι χωρίς ἐπισκόπου, οὔτε βαπτίζειν, οὔτε ἀγάπην ποιεῖν... μηδείς χωρίς τοῦ ἐπισκόπου τι πρασσέτω τῶν ἀνηκόντων τῇ Ἐκκλησίᾳ*» (Πρός Σμυρν. 8, 2.1).

Ὁ Ἐπίσκοπος, λοιπόν, ἐξεικονίζει τόν Χριστόν. Εἶναι διάδοχος τῆς χάριτος τῶν Ἀποστόλων. Αὐτό ἐξωτερικά δηλώνεται μέ τό ὠμοφόριον. Τό ὠμοφόριον φανερώνει τήν Ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, τήν Σάρκωσιν, καθ' ὅτι ὁ Χριστός ἦλθε, γιά νά σώσει τό ἀπολωλός πρόβατον, τόν ἄνθρωπον, ἐνδυσάμενος ὅλην τήν ἀνθρώπινη φύση. Ἔθεσε ἐπί τῶν ὤμων Του τόν πεπτωκότα ἄνθρωπο. Αὐτό συμβολίζει τό λευκόν ὠμοφόριον. Ὅταν δέ ἀναγινώσκεται τό Εὐαγγέλιον, ἐπειδή τότε ὁμιλεῖ ὁ Χριστός, δηλώνοντας τή δουλεία καί ὑποταγή του ὁ Ἐπίσκοπος στόν Χριστό, ἐκβάλλει τό ὠμοφόριον καί τό φορεῖ πάλιν, ὅταν συνεχίζει τή Θεία Εὐχαριστία, εἰκονίζοντας τόν Χριστό ὡς ἱερουργός, πλέον, τῶν Θείων Μυστηρίων.

Ὁ Ἐπίσκοπος μέ τήν εἴσοδό του στόν Ἱερό Ναό εὐλογεῖ τόν λαό, δηλαδή εὔχεται τήν εἰρήνη καί μετά ἀνέρχεται στό Δεσποτικό. Ὡς λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος «*οὐ πρότερον ἐπί θρόνου ἀναβαίνει τοῦτον, ἕως ἄν ἅπασιν ὑμῖν εἰρήνην ἐπεύξηται*». Τοῦτο γίνεται, ἐπειδή χωρίς εἰρήνη δέν μποροῦμε τίποτα νά πράξουμε στόν Ναό. Δέν εἶναι τό: «*Εἰς πολλά ἔτη Δέσποτα*», πού ψάλλεται ἐκείνη τήν στιγμή, μία φιλοφροσύνη πρός τόν Ἐπίσκοπο. Εἶναι τελετουργική πράξη. Ἔτσι σέ κάθε Θεία Λειτουργία εἶναι ζωντανή ἡ παρουσία τοῦ Ἐπισκόπου. Γι' αὐτό καί μνημονεύεται τό ὄνομά του. Ὁ ἱερεύς τελεῖ τή Θεία Λειτουργία καί τά ἄλλα Μυστήρια ἐξ' ὀνόματος τοῦ Ἐπισκόπου. Δηλώνει ἀκόμη ὅτι ἡ μνημόνευση τοῦ Ἐπισκόπου ὑπό τοῦ ἱερέως εἶναι μία ὁμολογία τῆς κανονικότητος τοῦ ἱερέα. Δηλαδή ὁ ἱερουργός εἶναι ὁ κανονικός ἱερέας, ὁ ἔχων κανονικήν καί κατά τήν ἐκκλησιαστική τάξη χειροτονία. Ἔτσι ὑπάρχει μία ἀδιάσπαστη σχέση μεταξύ Θείας Εὐχαριστίας καί Ἐπισκόπου, μαζί μέ τούς πρεσβυτέρους καί τούς διακόνους. Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος τό λέγει καθαρά: «*Ἔν θυσιαστήριον, ὡς εἷς ἐπίσκοπος, ἅμα τῷ πρεσβυτέρῳ καί τοῖς διακόνοις*» (Φιλαδ. 4). Ὁ δέ Κυπριανός (3ος αἰ.) θά ὑπογραμμίσει: «*Ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί ἡ Ἐκκλησία ἐν τῷ Ἐπισκόπῳ καί ἐάν τις δέν εἶναι μετά τοῦ Ἐπισκόπου, δέν εἶναι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ*» (Ἐπιστ. 66,8). Δέν μπορεῖ νά ἔχουμε ἕναν Ἐπίσκοπο πού νά μήν ἀνήκει στήν Ἐκκλησία, ἀλλά οὔτε Ἐκκλησία χωρίς Ἐπίσκοπο. Μάλιστα τό Ἀντιμήνσιον, πού φέρει τή σφραγῖδα καί τήν ὑπογραφή τοῦ ἐπισκόπου, εἶναι τό ἐπίσημο καί ἱερό διαπιστευτήριο τοῦ ἱερέα, μέ τό ὁποῖο βεβαιώνει τήν παρουσία τοῦ Ἐπισκόπου καί τήν κανονικότητα τῆς Θείας Λειτουργίας. Ὁ ἱερέας, δηλαδή, ἔχει τήν αὐτή πίστη πού ἔχει καί ὁ Ἐπίσκοπος.

Ἐπί πλέον, εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι, ὅταν ἐκφώνως ὁ ἱερέας λέγει τό «*Ἐν πρώτοις μνήσθητι Κύριε, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν...*», καί στή συνέχεια λέγει «*ὅν χάρισαι ταῖς ἁγίαις σου Ἐκκλησίαις*», δέν ἀναφέρεται μόνο στόν τόπο τῆς ἐπισκοπῆς πού διαποιμαίνει ὁ ἐν λόγῳ Ἐπίσκοπος, ἀλλά λέγει «*Ταῖς ἁγίαις σου Ἐκκλησίαις*», πού σημαίνει ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι Ἀρχιερεύς συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας. Ἀναφέρεται, δηλαδή, σ' ὅλη τήν Ἐκκλησία, καθ' ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι «*Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική*».

Μητροπολίτης Μάνης
Χρυσόστομος Γ΄

«Μετανοίας καιρός καί δεήσεως ὥρα»

Στήν πρωτόγνωρη πραγματικότητα πού ἀντιμετωπίζουμε, μέ τήν ἐφιαλτική ἐξάπλωση τῆς πανδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ, καί τήν παράλληλη πανδημία σύγχυσης, φόβου, θεωριῶν συνωμοσίας, τσαρλατανισμῶν ἤ καί «ἀκραίου ζηλωτισμοῦ», πού ἐπίσης ἐξαπλώνεται, ὁ σώφρων ποιμαντικός λόγος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀργολίδος κ. Νεκταρίου ἠχεῖ στ' αὐτιά μας παρηγορητικά, καθησυχαστικά, ἀλλά ὄχι ἐφησυχαστικά... Παραθέτουμε ἕνα μικρό ἀπόσπασμα, μέ τήν προτροπή πρός τούς ἀναγνῶστες νά τόν ἀναζητήσουν ὁλόκληρο στήν ἱστοσελίδα τῆς Ἱερᾶς Μητρόπολης Ἀργολίδος (www. imargolidos.gr).

Ἄς γίνει γιά ὅλους μας αὐτή ἡ περίοδος, «μετανοίας καιρός καί δεήσεως ὥρα».

Ἀγαπητοί ἀδελφοί,

Ζοῦμε τοῦτες τίς μέρες μία παγκόσμια ἀπειλή. Ὁλόκληρος ὁ κόσμος βλέπει μέ φόβο, ἀγωνία, καί στέκεται μέ ἀμηχανία ἀπέναντι στήν ἐπέλαση τοῦ COVID - 19.

Ἄν θέλουμε νά δοῦμε βαθύτερα, γιά μία ἀκόμη φορά ὁ ὑπερφίαλος καί δῆθεν παντοδύναμος ἄνθρωπος προσγειώνεται, ταπεινώνεται, γιά νά μήν πῶ, ἐξευτελίζεται. Ἕνας ἀκόμη Πύργος τῆς Βαβέλ καταρρέει [...].

Κι ἐμεῖς μέσα στή γενική μαυρίλα, κρεμασμένοι κυριολεκτικά στίς ὀθόνες, ἀναζητᾶμε ἕνα φωτάκι ἐλπίδας. Γιά μία ἀκόμη φορά, ὁ λόγος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου πρός τόν Εὐτρόπιο εἶναι ἐξαιρετικά ἐπίκαιρος, τηρουμένων βέβαια τῶν ἀναλογιῶν:

[...] «*Πάντοτε, μά ἰδιαίτερα τώρα, εἶναι κατάλληλη ἡ στιγμή γιά νά ποῦμε: Ὅλα εἶναι μάταια, ματαιότητα καί πάλι ματαιότητα.*

Ποῦ τώρα ἡ λαμπρή ἀρχοντική στολή; Ποῦ οἱ κρότοι καί οἱ χοροί καί οἱ συγκεντρώσεις; Ποῦ οἱ ἐπευφημίες στά ἱπποδρόμια καί οἱ κολακεῖες τῶν θεατῶν; Ὅλα ἔφυγαν. Φύσηξε ξαφνικά ἀέρας, ἔριξε τά φύλλα κι ἔδειξε τὸ δέντρο γυμνό, νά σαλεύει σύγκορμο καί νά κινδυνεύει νὰ ξεριζωθεῖ. Ποῦ τώρα οἱ ἐπίπλαστοι φίλοι; Ποῦ τά γλέντια; Ποῦ ἡ συμμορία τῶν παρασίτων; Ποῦ τά καλύτερα κρασιά, πού χύνονταν ὁλοήμερα, καί οἱ ποικίλες τέχνες τῶν μαγείρων; Ποῦ οἱ γλυκόλογοι κι ἐξυπηρετικοί δουλόφρονες; Νύχτα ἦταν ὅλα κι ὄνειρο. Καί μόλις ξημέρωσε, ἐξαφανίστηκαν. Ἄνθη ἦταν ἐαρινά καί μαράθηκαν. Σκιά ἦταν καί πέρασε. Καπνός ἦταν καί διαλύθηκε. Σαπουνόφουσκα ἦταν κι ἔσκασε. Ἀράχνη ἦταν κι ἔσπασε. Νά γιατί πάντα καταλήγουμε στό συμπέρασμα: Ὅλα εἶναι μάταια, ματαιότητα καί πάλι ματαιότητα».

Στή συνέχεια ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρεται σέ μιά σειρά ἀπό νοσηρά φαινό-

μενα πού ἐμφανίζονται σέ καιρούς μεγάλων παγκόσμιων κρίσεων. Τά φαινόμενα αὐτά, στή σημερινή ἐποχή τοῦ διαδικτύου, ἔχουν μιά ἀπίστευτη διάδοση. Ποιά εἶναι, ὅμως, αὐτά τά νοσηρά φαινόμενα; Εἶναι, καταρχάς, ἡ διασπορά παραπλανητικῶν καί ψευδῶν εἰδήσεων καί ἡ ἔξαρση τῆς συνωμοσιολογίας, τῆς προφητολογίας καί τῆς καταστροφολογίας.

Σ' αὐτά ἔρχονται νά προστεθοῦν καί ἐκεῖνοι πού, ὅπως γράφει, «*σά νά μιλοῦν ἐξ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, ἀποφαίνονται ὅτι ὅλ' αὐτά εἶναι τιμωρία τοῦ Θεοῦ γιά τήν ἀποστασία, γιά τήν ἁμαρτία, γιά τήν ἀνηθικότητα κ.λπ. κ.λπ.*». Καί συνεχίζει: «*Ἀλλά, τό νά ρίχνουμε εὐθύνες στόν Θεό γιά τή δική μας κατάντια καί νά τόν παρουσιάζουμε σάν τιμωρό καί σάν ἐφευρέτη κορωνοϊῶν εἶναι τουλάχιστον ἀθεολόγητο. Ὁ Θεός δέν θέλει τόν θάνατο τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ἀλλά μόνο νά ἐπιστρέψει δηλ. νά μετανοήσει καί νά ζήσει*». Ἑπομένως: «*Τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου; Ἤ τίς σύμβουλος αὐτοῦ ἐγένετο*»;

Ἄλλο ἕνα φαινόμενο πού ἐπισημαίνει ὁ Σεβασμιώτατος εἶναι τά διάφορα μαγικά «ματζούνια», «*ἀκόμα καί εἰδικοί σταυροί πού εἶναι πιό ... δυνατοί ἀπό τούς ἄλλους σταυρούς*!», ὅπως δηκτικά ὑπογραμμίζει.

Ἐπικίνδυνη εἶναι καί ἡ ἐμφάνιση ζηλωτισμοῦ. «*Ζηλωτές χριστιανοί, μέ ζῆλο οὐ κατ' ἐπίγνωσιν, δημοσιεύουν κείμενα, γεμάτα παληκαρισμούς καί ἡρωϊσμούς καί διατείνονται ὅτι θά παρακούσουν τή φωνή τῆς ἐπίσημης Ἐκκλησίας*». Σέ αὐτούς ὁ Σεβασμιώτατος συνιστᾶ: «*ἄς ἀφήσουν τήν ἄνετη πολυθρόνα καί τό ἀσφαλές πληκτρολόγιο, κι ἄς πᾶνε ἐθελοντικά νά βοηθήσουν τούς γιατρούς, τούς νοσηλευτές πού διακινδυνεύουν συνεχῶς τήν ὑγεία τους καί τή ζωή τους ἀκόμη, γιά νά σωθοῦν κάποιοι ἄνθρωποι*». Καί προσθέτει: «*Τό γνωρίζουμε, πιστεύω, ὅτι σέ περιόδους θανατηφόρων ἐπιδημιῶν, οἱ ὄντως χριστιανοί τῆς θυσίας καί ὄχι τοῦ βολέματος, ἔτρεχαν νά περιθάλψουν καί νά διακονήσουν τούς ἀσθενεῖς, ἀκόμη καί τούς εἰδωλολάτρες ἀσθενεῖς, πού τούς εἶχαν ἐγκαταλείψει οἱ δικοί τους καί μολύνονταν οἱ ἴδιοι καί πέθαιναν μαζί τους*».

Τέλος, στό κείμενο ἐπισημαίνονται καί ἀποπροσανατολιστικές συμβουλές γιά τήν «ἀξιοποίηση» τοῦ χρόνου στό σπίτι...

Καί ὁ Σεβασμιώτατος καταλήγει:

Εἶναι σκληρό γιά ὅσους ἀπό μᾶς πηγαίνουμε στήν Ἐκκλησία, εἰδικά αὐτή τήν κατανυκτική περίοδο, μέ τίς θαυμάσιες Ἀκολουθίες, τώρα πλέον νά μήν ἔχουμε αὐτή τή δυνατότητα.

Σίγουρα θά μᾶς λείψουν. Ἀλλά θά τίς ξαναβροῦμε. Τώρα εἶναι καιρός ν' ἀνακαλύψουμε τό «ταμιεῖον» μας. «Εἴσελθε εἰς τό ταμιεῖον σου καί πρόσευξαι τῷ πατρί σου ἐν τῷ κρυπτῷ».

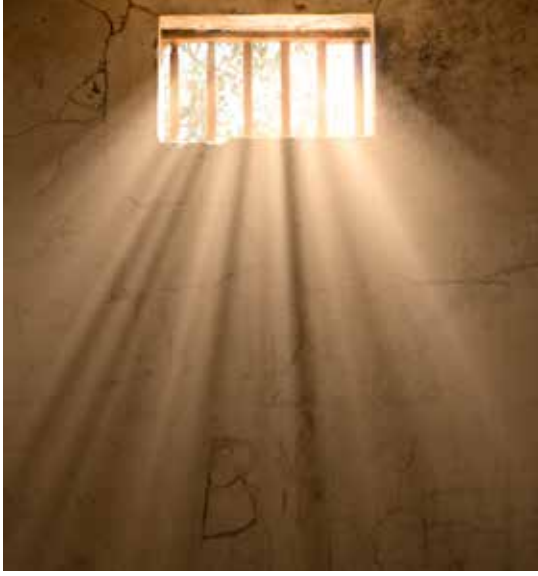
Κανείς δέν μᾶς ἐμποδίζει τήν προσωπική μας προσευχή Ἡ ἀπόφαση τῆς Κυβέρνησης εἶναι ρεαλιστική καί δέν στρέφεται κατά τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως κάποιοι «ζηλωτές» διατείνονται. Οἱ πολιτικοί ταγοί μας ἀλλά καί ἡ ἐπιστημονική ἰατρική κοινότητα σηκώνουν ἕνα τρομερό βάρος καί αὐτό εἶναι ἀνάγκη νά τό συνειδητοποιήσουμε. Ἄς γίνουμε Κυρηναῖοι στόν σταυρό τους καί ὄχι κριτές καί ἐπικριτές.

Γι' αὐτό καί σᾶς καλῶ, κληρικούς καί λαϊκούς, νά τηρήσουμε μέ ἀκρίβεια τίς ἐπιταγές τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς Πολιτείας καί τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης. [...]

Ἄς γίνει γιά ὅλους μας αὐτή ἡ περίοδος, «μετανοίας καιρός καί δεήσεως ὥρα».

Μητροπολίτης Ἀργολίδος Νεκτάριος

Ἔξοδος στό φῶς

Κυριακή τῶν Βαΐων. Ἐκτός ἀπό μεγάλη Θρησκευτική Γιορτή, γιά τούς Ἕλληνες σηματοδοτεῖ καί μιά ἱερή ἐπέτειο. Αὐτή τῆς Ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου. Ὅποτε διαβάζω κείμενα σχετικά μέ τή συγκλονιστική αὐτή στιγμή τῆς Ἱστορίας τοῦ ἔθνους μας, ἤ ἀκούω πανηγυρικούς λόγους κατά τούς ἑορτασμούς, μιά ἔννοια γίνεται μόνιμη ὑπόκρουση στούς συλλογισμούς μου. Εἶναι ἡ ἔννοια τῆς *ὑπέρβασης*.

Τήν ἐπισημαίνει ὁ *Νικηφόρος Βρεττάκος* στό κείμενό του: «*Λόγος γιά τό Μεσολόγγι*», *πού* ἐκφωνήθηκε τό 1989 καί, μεταξύ ἄλλων, λέει:

«... *Ἄν ζοῦσα ἐκεῖνα τά χρόνια καί ἔγραφα ἕνα ποίημα γιά τό φαινόμενο Μεσολόγγι, θά τοῦ ἔδινα τόν τίτλο, Οὐράνιες δυνάμεις ἐπί τῆς γῆς. Εἶναι ἀνάγκη νά χρησιμοποιήσει κανείς ὑ π ε ρ β α τ ι κ ά σχήματα, γιά νά ἐξηγήσει τό φαινόμενο τοῦ Μεσολογγιοῦ*...».

❖ ❖ ❖

Σταχυολογῶ, λοιπόν, μερικά παραδείγματα *ὑπέρβασης*, ἀρχίζοντας ἀπό τόν ἐμβληματικό τίτλο «*Ἐλεύθεροι Πολιορκημένοι*», μέ τόν ὁποῖο χαρακτηρίζει τούς Μεσολογγίτες στό σχετικό ποίημά του ὁ *Διονύσιος Σολωμός*. Ἴσως, κάποιος, μέ εὔλογη ἀπορία, νά ἀναρωτηθεῖ: «*Πῶς εἶναι δυνατόν νά συνυπάρχει ἡ πολιορκία μέ τήν ἐλευθερία;*». Ἡ ἀπάντηση βρίσκεται στήν *ὑπέρβαση*. Οἱ ἡρωικοί Μεσολογγίτες, μέ ὅσα τό μέτρο τῆς φθαρτῆς ὕλης προσδιορίζει, ἦσαν ὄντως πολιορκημένοι. Μέ μέτρο, ὅμως, τό φρόνημα καί τήν ψυχική τους δύναμη, παρέμειναν ἀληθινά ἐλεύθεροι καί, ἔτσι, ὀρθώνουν διαχρονικά τό ἀνάστημά τους.

Ὁ *Κωνσταντῖνος Δ. Τσάτσος*, τό 1949, στόν Λόγο πού ἐκφώνησε στό Μεσολόγγι, εἶπε, μεταξύ ἄλλων, πώς οἱ Μεσολογγίτες εἶναι «*Οἱ νεκροί πού δέν πεθαίνουν*». Καί πάλι ἡ *ὑπέρβαση* τοῦ τέλους τῆς ἐπίγειας ζωῆς, πού γίνεται σύμβολο μιᾶς ἀβασίλευτης δόξας γιά τίς ἐπερχόμενες γενιές.

Ἐπίσης, στίς περιγραφές γιά τό ἱστορικό τῆς πρώτης καί τῆς δεύτερης πολιορκίας τοῦ Μεσολογγίου, συναντοῦμε κατ' ἐπανάληψη τόν χαρακτηρισμό «*φράχτης*», γιά τό χαμηλό τεῖχος πού προστάτευε τήν πόλη ἀπό τήν ξηρά. Μέσα ἀπό αὐτόν τόν –πολυτραυματισμένο ἀπό τίς συνεχεῖς ἐπιθέσεις– «*φράχτη*», πολεμοῦσαν ἡρωικά οἱ ἐναπομείναντες 9.000, περίπου, Μεσολογγίτες, ἐξουθενωμένοι ἀπό τή φρικτή πεῖνα καί τίς κακουχίες. Ἔξω, οἱ ἐπιτιθέμενοι, ἦσαν οἱ 30.000 πεζοί καί ἱππεῖς τοῦ Κιουταχῆ. Κι ὅμως, ὁ ... «*φράχτης*» ἄντεχε. Τόν εἶχε καταστήσει ἀπόρθητο ἡ ἄυλη *ὑπερβατική* ψυχική ἀντοχή τῶν ὑπερασπιστῶν του.

Οἱ νόμοι τῆς Βιολογίας ὁριοθε-

τοῦν καί ἀναθέτουν τόν ρόλο προστάτου γιά τά μέν παιδιά στούς μεγαλύτερους, γιά δέ τίς γυναῖκες στούς ἄνδρες. Ἰδιαιτέρως, σέ περιστάσεις κινδύνου. Ὅμως, ἐκεῖ, στό πολιορκημένο Μεσολόγγι, ἔγινε μιά ἀκόμα *ὑπέρβαση*. Στό *Ἡμερολόγιο τῆς Πολιορκίας τοῦ Μεσολογγίου* τοῦ Ἑλβετοῦ φιλέλληνα, Ι. Μάγιερ, ὑπάρχουν πολλές μαρτυρίες πού καταγράφουν τήν πολύ σημαντική συμμετοχή τῶν παιδιῶν καί τῶν γυναικῶν στίς πολεμικές ἐπιχειρήσεις καί σέ ἐπικίνδυνες ἀποστολές. Μεταφέρω ἕνα μόνο χαρακτηριστικό ἀπόσπασμα:

«*24-5-1825. Περιεργότερον εἶναι προσέτι νά θεωρεῖ* (=βλέπει) *τίς τούς παῖδας, οἵτινες κατασκεύασαν τώρα μικρά κανόνια καί βόμβας ἀπό μόλυβδον καί, ἀπό μόνην τήν ἔμφυτον ροπήν κινούμενοι, παρατάσσονται εἰς τάς ἀγοράς καί κάμνουσιν ὅλα τά κινήματα πρός ἄμυναν καί φύλαξιν...*».

Ἄλλες μαρτυρίες ἀναφέρουν ὅτι, ἐκτός ἀπό τόν ἀγῶνα τῶν γυναικῶν κατά τήν πολιορκία, ὑπῆρξαν καί γυναῖκες πού, κατά τήν Ἔξοδο, ντύθηκαν μέ ἀνδρικές φορεσιές καί ἀκολούθησαν τούς ἀγωνιστές, «*μέ τό ντουφέκι στό χέρι καί τό μωρό στήν ἀγκαλιά*». Γι' αὐτές ὁ *Σολωμός* γράφει τούς ἀθάνατους στίχους: «*Θαυμάζω τίς γυναῖκες μας καί στ' ὄνομά τους μνέω*».

Ὁ Χρῆστος Μαλεβίτσης, τό 1977, σ' ἕναν Πανηγυρικό Λόγο του γιά τήν Ἔξοδο, τή χαρακτηρίζει ὡς «*Ἔξοδο στό φῶς*». Ἡ *ὑπέρβαση* καί πάλι. Διότι, κατά γενική καί πανανθρώπινη πεποίθηση, εἶναι: «*γλυκειά ἡ ζωή κι ὁ θάνατος μαυρίλα*». Ἐκείνη, ὅμως, τή νύχτα, οἱ Μεσολογγίτες, μέ τήν ἀπόφασή τους γιά Ἔξοδο ἀπό τά τείχη –ξέροντας ὅτι παραφύλαγε ὁ χαμός καί ὁ θάνατος– ἔδειξαν ὅτι τό φῶς τῆς τιμῆς ἑνός τέτοιου θανάτου ὑπερβαίνει τό ζοφερό σκοτάδι μιᾶς ἀτιμασμένης καί σκλαβωμένης ζωῆς. Τό ἴδιο ἔδειξαν καί ὅσοι, ἀνήμποροι, ἔμειναν πίσω καί προτίμησαν τά ὁλοκαυτώματα.

Ἐκεῖνο πού κάνει τήν Ἔξοδο τοῦ Μεσολογγίου νά ξεχωρίζει ἀπό ἄλλες ἡρωικές πράξεις εἶναι καί τό ὅτι, μέ αὐτήν, ἀναδύεται καί τό ὑπέροχο φρόνημα τῶν κατοίκων. Αὐτό πού ἔφερε ἐκεῖ τόσους ἐπιφανεῖς, ἡρωικούς φιλέλληνες. Διότι, ὅπως μαρτυροῦν οἱ σχετικές καταγραφές, οἱ τόσο κρίσιμες ἀποφάσεις πάρθηκαν «*μετά ἀπό συνεννόηση καί κοινή συναίνεση ὅλων*». Στρατιωτικοί ἡγέτες, πολιτικοί ἄρχοντες καί λαός, μαζί, ἐνστερνίστηκαν τήν ἄποψη τοῦ ἀξιοθαύμαστου σεπτοῦ Ἱεράρχη, Ἐπισκόπου Ρωγῶν Ἰωσήφ: «*Προτιμῆστε θάνατον μέ τά ὅπλα ἀνά χεῖρας*».

Αὐτά καί ἄλλα πολλά, συνιστοῦν μιά μεγαλειώδη *ὑπέρβαση*.

❖ ❖ ❖

Ἀπό τήν Ἱστορία ἀντλοῦμε γνώσεις, ἀλλά προκύπτουν καί εὐθῦνες. Τό Μεσολόγγι, μᾶς κληροδότησε δύο ἀνεκτίμητους ποιοτικούς θησαυρούς. Τήν ἀπροσμέτρητη ἔννοια τῆς ἀνθρώπινης *συνείδησης* καί τό μεγαλεῖο τῆς *ἠθικῆς ὑπέρβασης*. Στοιχεῖα πού δομοῦν, συντηροῦν καί ἐκπέμπουν στούς αἰῶνες μιά Ἔξοδο πρός τό ἀνέσπερο φῶς, μέσα στό ὁποῖο τά γήινα καί τά φθαρτά ξεθωριάζουν, ἐνῶ, λάμπει συνεχῶς ἡ σημασία τοῦ *χρέους* καί ἡ καταξίωση τῆς *τιμῆς* τοῦ ἀνθρώπου.

Εἶναι δικό μας *χρέος* καί δική μας *εὐθύνη*, νά μήν ἀφήσουμε αὐτά νά διαγραφοῦν ἀπό τήν ἑλληνική συνείδηση, στούς δύσκολους καιρούς μας.

ΜΕΡΟΠΗ Ν. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ,
Ὁμότιμη Καθηγήτρια
Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Τά κατάξερα

Τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ γιορτάζουμε ἐφέτος γιά ἄλλη μιά φορά. Δέν πρέπει, ὅμως, νά λησμονοῦμε ὅτι ὁ Χριστός ἀναστήθηκε γιά μᾶς, γιά νά μᾶς ἀναστήσει. Πιστεύουμε, λοιπόν, στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καί ἐφ᾽ ὅσον εἴμαστε ἑνωμένοι μέ τόν Χριστό, θά ἀναστηθοῦμε καί ἐμεῖς.

Στήν Ἁγία Γραφή, ἀπό τό πρῶτο βιβλίο, πού εἶναι ἡ Γένεση, μέχρι τό τελευταῖο, πού εἶναι ἡ Ἀποκάλυψη, ὑπάρχει διάσπαρτη ἡ ἔννοια τῆς Ἀναστάσεως. Στό θεόπνευστο βιβλίο τοῦ προφήτη Ἰεζεκιήλ ἔχουμε μιά πολύ ζωντανή καί συγκλονιστική παράσταση τοῦ μυστηρίου τῆς Ἀναστάσεως, ἡ ὁποία πείθει περί τῆς Ἀναστάσεως κάθε καλοπροαίρετον ἄνθρωπον. Εἶναι τό ἀνάγνωσμα πού διαβάζεται τή Μεγάλη Παρασκευή μετά τόν Ἐπιτάφιο. Θά καταφύγουμε στό βιβλίο τοῦ ἀειμνήστου Πρωθιερέα Κωνσταντίνου Καλλινίκου, *Τά θεμέλια τῆς Πίστεως*, στό ὁποῖο περιγράφει τό καταπληκτικό ὅραμα τοῦ Προφήτη Ἰεζεκιήλ. Τό θαυμάσιο καί ὁλοζώντανο αὐτό κείμενο τό μεταφέρουμε ἀναγκαστικά σέ σύγχρονη γλῶσσα, γιά νά γίνει εὔκολα κατανοητό.

Ὁ Χριστός ἀναστήσθηκε γιά μᾶς, γιά νά μᾶς ἀναστήσει.

«Ἡ ἔκσταση καταλαμβάνει τόν ἅγιον ἄνδρα (τόν Προφήτη Ἰεζεκιήλ) *καί τό μυστικό χέρι τοῦ Θεοῦ τόν ἁρπάζει καί τόν μεταφέρει μετέωρον καί πνευματάρπαστον διά μέσου τοῦ γλαυκοῦ κενοῦ σέ μακρυνή παντέρημη, βωβή καί φρικώδη πεδιάδα, τῆς ὁποίας ἡ ὄψη παγώνει τό αἷμα καί σηκώνει τίς τρίχες τῆς κεφαλῆς.*

Ἐδῶ ἄλλοτε παίχθηκαν στέμματα, (συγκρούσθηκαν δηλαδή βασίλεια) *διασταυρώθηκαν ξίφη, κράτη συγκρούσθηκαν μέ σθένος καί ἔγινε πεδίο φονικοτάτης μάχης αὐτή ἡ πεδιάδα, στήν ὁποία σάν σέ μακελλιό οἱ μυριάδες τῶν νικητῶν χωρίς ἔλεος κατέσφαξαν τίς χιλιάδες τῶν νικημένων. Ἄταφοι ἔμειναν οἱ νεκροί. Θηρία καί ὄρνεα καταβρόχθισαν τά κρέατά τους. Βροχή, ἥλιος καί πο-*

Στήν Ἁγία Γραφή, ἀπό τό πρῶτο βιβλίο, πού εἶναι ἡ Γένεση, μέχρι τό τελευταῖο, πού εἶναι ἡ Ἀποκάλυψη, ὑπάρχει διάσπαρτη ἡ ἔννοια τῆς Ἀναστάσεως.

λυκαιρία καταλεύκαναν, ἀποψίλωσαν, διέφθειραν τούς σκελετούς. Ὁ Ἰεζεκιήλ ἀτενίζει κατάχλωμος καί μέ πυρετό τό ἐλεεινό αὐτό θέαμα τῆς ἀνθρωπίνης μηδαμινότητας, τή σκόνη αὐτή καί τή

ὀστᾶ

σαπίλα, ἀπό τήν ὁποία σάν περίγελως κάπου κάπου παρουσιάζεται κάποια σπασμένη μάχαιρα, ὁπότε μέσα σέ βαθυτάτη σιγή ἀκούει νά ἀντηχεῖ ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ:

– Υἱέ ἀνθρώπου! ὑπάρχει ἐλπίδα νά ἀναζωογονηθοῦν τά ὀστᾶ αὐτά;

– Κύριε, Κύριε, Σύ μόνος γινώσκεις, ἀπαντᾶ ὁ Προφήτης.

Θεία διαταγή τότε ἀπευθύνεται πρός τόν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ, γιά νά κηρύξει πρός τά κάτασπρα καί διασκορπισμένα ὀστᾶ τόν παντοδύναμο λόγο τοῦ Θεοῦ, καί τά ὀστᾶ –ὦ τοῦ θαύματος!– ἀπαρτίζουν σκελετούς πλήρεις, ἐνδύονται γύρω-γύρω μέ σάρκες, σκεπάζονται μέ δέρμα. Ἀλλά αὐτοί πού ἀνορθώθηκαν εἶναι ἀκόμη ἄζωα πτώματα, δέν ἔχουν ζωή. Σκελετοί πού ἔχουν σάρκα, ἀλλά νεκροί, ψυχροί, ἄλαλοι, ἀκίνητοι. Δεύτερη διαταγή ἀπευθύνεται ἀμέσως ἀπό τόν Θεόν πρός τόν ἐκστατικό προφήτη:

– Προφήτευσον ἐπί τό Πνεῦμα καί εἰπέ τῷ Πνεύματι: Τάδε λέγει Κύριος: Ἐλθέ ἐκ τῶν τεσσάρων πνευμάτων τοῦ οὐρανοῦ (ἐκ τοῦ βορρᾶ δηλαδή, τοῦ νότου, τῆς ἀνατολῆς καί τῆς δύσεως, ὁπόθεν οἱ τέσσαρες ἄνεμοι πνέουν) *ἐλθέ τό πνεῦμα καί ἐμφύσησον εἰς τούς νεκρούς τούτους καί ζησάτωσαν. (Ἔλα πνεῦμα ζωηφόρο, ἀπό τούς τέσσαρες ἀνέμους τῶν σημείων τοῦ ὁρίζοντα καί πνεῦσε, ἐμφύσησε πνοήν ζωῆς στούς νεκρούς αὐτούς ἀνθρώπους, ὥστε νά ἀποκτήσουν ζωήν).*

Καί ὁ Προφήτης καλεῖ τό Πνεῦμα ἐκ τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ ὁρίζοντα, ἀπό ὅπου πνέει εἰς τόν τετραπέρατον κόσμον καί κατέρχεται τό Πνεῦμα στήν πεδιάδα καί μεταδίδει στούς νεκρούς πνοήν ζωῆς καί στάθηκαν οἱ νεκροί στά πόδια τους καί ἄρχισαν νά βαδίζουν «πανστρατιᾷ» (πολυάριθμος στρατός) *οἱ ἀρειμάνιοι ἄνδρες σάν μιά μεγάλη καί πολυαριθμοτάτη στρατιωτική παρέλαση (Ἰεζ. λζ΄).*

Ἄς εἶναι τό μεγαλειῶδες καί μεγαλοφυές αὐτό ὅραμα μία σκιώδης ὑποτύπωση τῆς ἀναζωογονητικῆς ἐπιρροῆς, τήν ὁποίαν θά διαδραματίσει τό Ζωοποιόν Πνεῦμα κατά τήν ΑΝΑΣΤΑΣΗ τῶν ΝΕΚΡΩΝ» (Κωνσταντίνου Καλλινίκου, *Τά θεμέλια τῆς Πίστεως*, σελ. 292).

Τό βαθύ φρόνημά μας: «*Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωήν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος*»!

Ἡ τόσο παραστατική καί ζωντανή αὐτή εἰκόνα ἐνισχύει τήν πίστη μας στήν ἀνάσταση καί μᾶς βεβαιώνει αὐτό πού ὁμολογοῦμε στό Σύμβολον τῆς πίστεως, καί εἶναι τό βαθύ φρόνημά μας:

«Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωήν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος»!

Ἀρχιμ. Γ. Μ.

Ἡ πρώτη Ἀνάσταση καί ἡ δεύτερη Ἀνάσταση

Ἡ Ἀνάσταση τῶν νεκρῶν θά γίνει, εἴτε κάποιος τήν πιστεύει καί τήν περιμένει, εἴτε ὄχι. Δέν μᾶς ρώτησε ὅλους ὁ Χριστός, δέν πῆρε «*τήν ἄδειά μας*», γιά νά εἰσβάλει μέ τήν ἀγάπη Του μέσα στήν ἱστορία, καί νά κατέλθει «*μέχρις ἅδου ταμείων*», γιά νά μᾶς ἀναστήσει. Τοῦ ἦταν ἀρκετό τό «*Ναί*» μιᾶς ἀσήμαντης –κατά ἄνθρωπον– κοπέλας ἀπό ἕνα ταπεινό χωριό τῆς Ἰουδαίας: «*Ἰδού ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά τό ρῆμα Σου*»!

Τά λόγια αὐτά τῆς Παναγίας, ἡ ἐλεύθερη ὑπακοή της στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ ***Πρώτη Ἀνάσταση*** τοῦ ἀνθρώπου. Ἀνάσταση δική Της καί δική μας. Μόνον ἐφ' ὅσον ἔχει προηγηθῆ ἡ «*πρώτη μας Ἀνάσταση*», τό δικό μας ἐλεύθερο «*Ναί*» στήν κλήση τοῦ Χριστοῦ, μόνον τότε ***ἡ ἀνάσταση τῶν σωμάτων*** μας (***ἡ δεύτερη Ἀνάσταση***) θά ἀποτελέσει ὁλοκλήρωση τῆς σωτηρίας μας.

Ἡ «*ὑποχρεωτική*» ἀνάσταση τῶν σωμάτων μας δέν καταργεῖ τήν ἐλευθερία μας. Ἴσα-ἴσα εἶναι μέγιστο δῶρο τοῦ Θεοῦ, πού δοκιμάζει τήν ἐλευθερία μας. Ἐξαρτᾶται, πῶς ὁ καθένας ***ἐλεύθερα*** θά ἀξιοποιήσει αὐτό τό δῶρο: Γιά ὅποιον προσμένει τήν ἀνάσταση «*ξύπνιος*» καί μέ λαχτάρα («*προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν*»), θά γίνει «*εἰς ἀνάστασιν ζωῆς*» καί αἰώνιας σωτηρίας. Ἐνῶ γιά ὅποιον «*τό ρίχνει στόν ὕπνο*» ἐπιμένοντας νά κλείνει τά μάτια του στό Φῶς τῆς Ἀναστάσεως, θά γίνει «*εἰς ἀνάστασιν κρίσεως*» καί αἰώνιας καταδίκης.

Ὑγιής «μνήμη θανάτου» σημαίνει: γεμάτη ἐλπίδα προσδοκία τῆς ***δεύτερης Ἀνάστασης.***

❀ ❀ ❀

Στόν λόγο «*Περί μνήμης θανάτου*», ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος ἀναφέρει τήν περίπτωση κάποιου μοναχοῦ Ἡσυχίου Χωρηβίτου, πού «*ξύπνησε*» μέ θαυμαστό τρόπο, γιά νά ἐργαστεῖ γιά τήν «πρώτη» του ἀνάσταση.

«*Αὐτός*», λέει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, «*ζοῦσε ἀμελέστατα χωρίς τό παραμικρό ἐνδιαφέρον γιά τήν ψυχή του. Κάποτε, λοιπόν, συνέβη νά ἀσθενήσει βαρύτατα καί νά φθάσει στό σημεῖο, ὥστε ἐπί μία ὥρα ἀκριβῶς νά φαίνεται ὅτι πέθανε. Συνῆλθε, ὅμως, πάλι! Καί τότε μᾶς ἱκέτεψε ὅλους νά φύγουμε ἀμέσως.*

»*Καί ἀφοῦ ἔκλεισε τήν πόρτα τοῦ κελλιοῦ του, ἔμεινε κλεισμένος μέσα δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια, χωρίς νά μιλήσει καθόλου μέ κανέναν καί χωρίς νά τρώει τίποτε ἄλλο, ἐκτός ἀπό ψωμί καί νερό. Καθόταν μόνο ἐκστατικός μπροστά σέ ἐκεῖνα πού εἶχε δεῖ τήν ὥρα πού φάνηκε ὅτι "πέθανε", χύνοντας ἀδόρυβα καί συνεχῶς θερμά δάκρυα. Μόνο ὅταν πλησίασε ἡ ὥρα τοῦ θανάτου του, ἀποφράξαμε τήν πόρτα καί μπήκαμε μέσα. Καί ἀφοῦ πολύ τόν παρακαλέσαμε, εἶπε μόνο τά λόγια: "Συγχωρῆστε με, ἀδελφοί.* ***Αὐτός πού γνώρισε τί σημαίνει μνήμη θανάτου, δέν θά μπορέσει ποτέ πλέον νά ἁμαρτήσει***".

«Αὐτός πού γνώρισε τί σημαίνει μνήμη θανάτου, δέν θά μπορέσει ποτέ πλέον νά ἁμαρτήσει».

»*Ἐμεῖς θαυμάζαμε, βλέποντας τόν ἄλλοτε ἀμελέστατο νά ἔχει μεταμορφωθεῖ τόσο πολύ μέ τή μακαριστή αὐτή ἀλλαγή. Καί ἀφοῦ τόν θάψαμε στό κοιμητήριο, ὕστερα ἀπό μερικές μέρες ἀναζητήσαμε τό ἅγιό του λείψανο, ἀλλά δέν τό βρήκαμε. Μέ τό θαυμαστό αὐτό σημεῖο ὁ Κύριος μᾶς πληροφόρησε πόσο εὐάρεστα δέχθηκε τήν ἐπιμελημένη μετάνοιά του*».

Μακάριος ὁ Γέροντας Ἡσύχιος, πού πρόλαβε νά ζήσει τήν πρώτη ἀνάσταση τῆς μετανοίας του τόσο δυνατά καί τόσο θεάρεστα. Μᾶς δίδαξε ὅτι «***μνήμη θανάτου***» δέν σημαίνει σκοτάδι ἀπελπισίας καί ψυχοπλάκωμα. Ὑγιής «*μνήμη θανάτου*» σημαίνει: γεμάτη ἐλπίδα ***προσδοκία τῆς δεύτερης Ἀνάστασης***. Σημαίνει χειροπιαστή ἐμπειρία συνάντησης –ἀπό ἐδῶ– μέ τόν Ἀναστάντα Χριστό. Καί συνεχής καί συνεπής προετοιμασία γιά καλή ἀπολογία –ἐκεῖ– στό φοβερό Του βῆμα.

π. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος

Ἡ ἐλεύθερη ὑπακοή της Παναγίας στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ ***Πρώτη Ἀνάσταση*** τοῦ ἀνθρώπου. Ἀνάσταση δική Της καί δική μας. Μόνον ἐφ' ὅσον ἔχει προηγηθῆ ἡ «*πρώτη μας Ἀνάσταση*», τό δικό μας ἐλεύθερο «Ναί» στήν κλήση τοῦ Χριστοῦ, μόνον τότε ἡ *ἀνάσταση τῶν σωμάτων* μας (ἡ ***δεύτερη Ἀνάσταση***) θά ἀποτελέσει ὁλοκλήρωση τῆς σωτηρίας μας.

Ἁγιορείτικες Μορφές.

Παπα-Μηνᾶς ὁ Πνευματικός

Τό Ἅγιον Ὄρος, «τό περιβόλι τῆς Παναγίας», τό κάστρο τοῦ Μοναχισμοῦ, ἀποτελεῖ τήν κιβωτό τῆς Ὀρθοδοξίας. Αἰῶνες τώρα, χιλιάδες μοναχοί βίωσαν καί βιώνουν τό ἀσκητικό ἰδεῶδες. Μονές, Σκῆτες, Κελλιά, Καλύβες κ.ἄ. ἀναπέμπουν ἤχους καί δοξολογοῦν τόν Ἅγιο Τριαδικό Θεό καί τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο.

Μιά εὐλογημένη μοναστική Πολιτεία τοῦ ἁγιώνυμου Ὄρους εἶναι καί ἡ Ἱερά Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννας, στήν ὁποία ἀνήκει καί ἡ Ἱερά Καλύβη τῆς Θείας Μεταμορφώσεως. Σ' αὐτήν, λοιπόν, τήν Καλύβη ἔζησε στά τέλη τοῦ 19ου αἰῶνα καί τίς ἀρχές τοῦ 20οῦ μιά ἐξέχουσα νηπτική μορφή, ὁ παπα-Μηνᾶς ὁ Πνευματικός. Τόν βίο καί τήν Πολιτεία τοῦ Γέροντα αὐτοῦ παρουσίασε πρόσφατα σέ βιβλίο ἡ Ἱερά Καλύβη τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἡ ὁποία ἀνήκει καί αὐτή στή Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννας. Τό βιβλίο (σελ. 119) κυκλοφόρησαν οἱ ἐκδόσεις *Παλίμψηστον* στή Θεσσαλονίκη (τηλ. 2310-286247). Εἶναι μιά καλαίσθητη ἔκδοση, μέ πολλές ἔγχρωμες φωτογραφίες καί καλή ἐκτύπωση. Μοῦ ἔστειλαν τό βιβλίο μέ τή σύσταση τοῦ γνωστοῦ μας καί διακεκριμένου Ὁμοτίμου Καθηγητῆ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καί βραβευμένου λογοτέχνη κ. Π.Β. Πάσχου. Τούς εὐχαριστῶ ὅλους.

Ποιός, ὅμως, ἦταν ὁ παπα-Μηνᾶς ὁ Πνευματικός; Κατά τό 1860, ἕνας εὐλαβής νέος ἀπό τό Μαυροβούνιο ἔφθασε στήν Καλύβη τῆς Θείας Μεταμορφώσεως, γιά νά μονάσει. Τή ζωή τοῦ ἀρχάριου ὑποτακτικοῦ χαρακτήριζε ἡ ταπείνωση, ἡ ἀπάρνηση τοῦ ἑαυτοῦ του, ἡ τέλεια ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί «*ἡ ἀκόρεστη ἐπιθυμία νά καταγίνεται στή νοερά ἐργασία τῆς καρδιακῆς προσευχῆς*». Ὁ Γέροντας τῆς Καλύβης π. Ὀνούφριος πολύ χαιρόταν πού ἔβλεπε τήν πνευματική πρόοδο τοῦ νέου ὑποτακτικοῦ. Τόν ἔκειρε, λοιπόν, μοναχό καί τοῦ ἔδωσε τό ὄνομα τοῦ Ἁγίου μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ τοῦ Θαυματουργοῦ.

Βλέποντας ὁ Γέρων Ὀνούφριος τήν καθαρότητα τῆς ψυχῆς τοῦ μοναχοῦ Μηνᾶ, τόν ἔνθεο ζῆλο του καί τήν ἐνάρετη βιοτή του τόν προήγαγε σέ ἱερέα. Ἀπό τότε ὁ παπα-Μηνᾶς λειτουργοῦσε συνεχῶς στόν μικρό ναΐσκο τῆς Καλύβης τους. «*Ἡ νηπτική ζωή του ἦταν ἡ καλύτερη προετοιμασία γιά τή φρικτή ἱερουργία τῆς Θείας Λειτουργίας*». Ὅπως ὁμολογοῦν οἱ σύγχρονοί του μοναχοί «*κατά τή Θεία Λειτουργία ἡ κατάνυξη τοῦ παπα-Μηνᾶ ἔφθανε στό κατακόρυφο. Ἀπό τούς ὀφθαλμούς του ἔτρεχαν ἄφθονα δάκρυα*».

Τό 1881 ἐκοιμήθη ὁ Γέροντας τῆς Συνοδείας ὁ μακάριος Γέρων Ὀνούφριος. Τά καθήκοντα ἀνατέθηκαν στόν παπα-Μηνᾶ. Καί ὡς Γέροντας ὁ παπα-Μηνᾶς συνέχισε μέ αὐξανόμενο ζῆλο τόν ἀσκητι-

κό του ἀγῶνα. Τό ἡμερονύκτιο ἔκανε ἀπό 1.000 ἕως 3.000 μετάνοιες. Ἡ τροφή του ἦταν πάντα λιγοστή, συνήθως ἀνάλατη, καί μιά φορά τήν ἡμέρα, μετά τή δύση τοῦ ἡλίου. Ἡ φήμη του ὡς διακριτικοῦ πνευματικοῦ εἶχε περιτρέξει σέ ὅλο τό Ἅγιον Ὄρος καί ὄχι μόνον. «*Ἀπό Ἱερές Μονές, Σκῆτες, Κελλιά ἔρχονταν σ' αὐτόν, γιά νά ἐξομολογηθοῦν ἤ νά τόν συμβουλευθοῦν σέ διάφορα πνευματικά θέματα καί καταστάσεις. Ὅλους τούς ἀνέπαυε μέ τή διάκρισή του, τή σοφία του καί μέ τήν πολλή του ἀγάπη, μέ τήν ὁποία πάσχιζε νά τούς ἐλευθερώσει ἀπό τόν βαρύ ζυγό καί τή δουλεία τῶν παθῶν*».

Στίς 9 Μαρτίου τοῦ 1916, ἡμέρα μνήμης τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, τούς ὁποίους ὁ παπα-Μηνᾶς πολύ εὐλαβεῖτο, παρέδωσε τήν ψυχή του στόν Ἅγιο Θεό. Τό σεπτό πρόσωπο τοῦ μακάριου αὐτοῦ Γέροντα, ὅπως ὁμολογοῦν οἱ σύγχρονοί του, ἦταν γαλήνιο καί δέν τόν νόμιζες νεκρό, ἀλλά φαινόταν νά κοιμᾶται.

Κλείνουμε τήν ἀναφορά μας στόν «*Ἁγιαννανίτη Πνευματικό, παπα-Μηνᾶ τόν Μαυροβούνιο*», ἔκδοση τῆς Ἱερᾶς Καλύβης Τιμίου Προδρόμου τῆς Ἱερᾶς Σκήτης Ἁγίας Ἄννας τοῦ Ἁγίου Ὄρους μ' ἕνα σύντομο ἀπόσπασμα ἀπό τόν χαρακτηριστικό ἐπίλογο τοῦ βιβλίου:

«*Φρονοῦμε ταπεινά ὅτι, ἰδιαίτερα σήμερα, πρέπει νά παρουσιάζονται παραδείγματα πνευματικῶν ἀναστημάτων τοῦ παρελθόντος, τῶν Ἁγίων Πατέρων μας, τῶν Ὁσίων Γερόντων. Ἀπ' αὐτά παίρνουμε δύναμη καί θάρρος. Μέσα στόν ἀσταμάτητο καταιγισμό πρόσκαιρων καί ἀνούσιων μηνυμάτων καί ἀπείρων πληροφοριῶν παίρνουμε ἀπ' αὐτούς τήν ἀληθινή Πληροφορία τοῦ μοναδικοῦ ἀληθινοῦ μηνύματος*».

Γ. Δ. ΚΟΥΒΕΛΑΣ

Γειά καί σιγουριά νά ἔχουμε!

Μέ ἀγαποῦσε πολύ ὁ παππούς μου. Λίγο πού μοῦ εἶχαν δώσει τό ὄνομά του, λίγο πού ταιριάζαμε ἀρκετά σάν χαρακτῆρες, λίγο πού τόν περιποιόμουνα (ἄλλοτε τόν ξύριζα, ἄλλοτε τοῦ ἔκοβα τά νύχια), μοῦ εἶχε ἀδυναμία. Ἦταν ἁπλοϊκός καί καλοκάγαθος καί μέ ἀπέραντη ἐντιμότητα.

Κάποια φορά πού ἦταν δραγάτης, φύλακας τῶν ἀμπελιῶν τοῦ χωριοῦ, πῆγα σάν παιδί καί τοῦ ζήτησα ἕνα σταφύλι. Πῆγε στό δικό του ἀμπέλι καί μοῦ ἔφερε ἕνα σταφύλι, ἄν καί εἶχε δικαίωμα νά κόψει ἀπό ἕνα κοντινό ἀμπέλι.

Παρ' ὅτι τραχύς στούς τρόπους λόγῳ τῶν συνθηκῶν διαβίωσης ἦταν πολύ εὐαίσθητος καί εὐσυγκίνητος ἄνθρωπος. Ἦταν καί πολύ φιλόξενος. Πολλοί συγγενεῖς εὕρισκαν ἕνα στρῶμα νά κοιμηθοῦν καί ἕνα πιάτο φαγητό νά φᾶνε, ὅταν κατέβαιναν ἀπό τά ὀρεινά χωριά τους. Ἦταν ἀγράμματος ὁ παππούς μου, ὄχι ὅμως ἀμόρφωτος. Τότε κοίταγαν πῶς νά ἐπιβιώσουν, ὄχι νά σπουδάσουν. Εἶχε ἀποθηκευμένη μέσα του τή σοφία τοῦ ἁπλοῦ λαοῦ τῆς ὑπαίθρου καί τῆς βιοπάλης. Εὐτύχησε νά πεθάνει σέ βαθιά γεράματα καί στά πόδια του, χωρίς κάποιο ἰδιαίτερο πρόβλημα ὑγείας.

Γεννημένος στά τέλη τοῦ 20ου αἰῶνα, εἶχε ζήσει πολλά καί σημαντικά

γεγονότα. Βαλκανικοί πόλεμοι, Μικρασιατική καταστροφή, Ἑλληνοϊταλικός πόλεμος, Γερμανοϊταλική Κατοχή, ἐμφύλιος πόλεμος ἦταν τά κυριότερα. Στρατεύθηκε καί ὑπηρέτησε γιά κάμποσα χρόνια τήν πατρίδα. Καί ποιός ξέρει γιά πόσα ἀκόμα χρόνια θά ὑπηρετοῦσε, ἄν δέν ἀποστρατευόταν λόγῳ τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ του, σύμφωνα μέ τά ἰσχύοντα τότε. Ἀπό τήν ἄλλη μεριά, διάφορες ἀρρώστιες, ὅπως ἡ ἐλονοσία, μάστιζαν τόν πληθυσμό. Ὅλα αὐτά τόν ἔκαναν σοφό καί εἶχε βάλει τίς ἀνάλογες προτεραιότητες στή ζωή του.

Ὅταν παιδιά ἤ ἐγγόνια - καί δόξα τῷ Θεῷ εἴμαστε πολλοί – τόν ἐπισκεπτόμαστε, χαιρόταν καί καμάρωνε. Καί ὅταν τοῦ εὐχόμασταν «καλά γεράματα», ἀνταπέδιδε λέγοντας *«γειά καί σιγουριά νά ἔχουμε»*. Ὅσο ἤμουνα μικρότερος, δέν ἔδινα σημασία, δέν μοῦ ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωση ἡ εὐχή αὐτή. Περνώντας, ὅμως, τά χρόνια, θυμόμουνα συχνά αὐτές τίς τρεῖς ἁπλές λέξεις καί σκεφτόμουνα πόση σοφία καί βάθος κρύβουν.

Πράγματι, γιά τόν μέσο ἄνθρωπο αὐτά τά δύο στοιχεῖα, ἡ ὑγεία καί ἡ εἰρήνη, ἡ πολιτική καί κοινωνική σταθερότητα καί ἠρεμία σέ ἕναν τόπο (αὐτό ὑπονοοῦσε μέ τή λέξη «σιγουριά») εἶναι οἱ πιό σημαντικές ἀξίες. Ἔχοντας ζήσει πολλές ἀνώμαλες πολιτικές καί πολεμικές καταστάσεις, ὁ παπποῦς μου μποροῦσε νά ἐκτιμήσει καλύτερα ἀπό τόν καθένα τήν ἀξία τῆς εἰρήνης. Εἶχε βαρεθεῖ τίς ἀλλεπάλληλες ἐπιστρατεύσεις, τό κυνηγητό καί τό κρυφτούλι στά βουνά. Εἶχε χορτάσει τόν πόνο καί τήν ταλαιπωρία. Γνώριζε, φυσικά, ὅτι ἡ φτώχεια εἶναι κακό. Ἄλλωστε, οἱ περισσότεροι Ἕλληνες

τήν ἔζησαν στό πετσί τους ἐκεῖνα τά δύσκολα χρόνια. Ἔμαθε, ὅμως, ὅτι μπροστά στόν πόλεμο, ἡ φτώχεια εἶναι μικρότερο κακό καί πώς μέ τή δουλειά καί τήν προσπάθεια εἶναι δυνατό νά βελτιωθοῦν καί νά ἀλλάξουν πολλά πράγματα. Ἄλλωστε, κάθε ἀνώμαλη περίοδος αὐξάνει τή φτώχεια.

Γιά τήν ὑγεία δέν χρειάζονται πολλά ἐπιχειρήματα. Ὅλοι, καί εἰδικά ὅσοι τήν ἔχουν στερηθεῖ γιά κάποιο διάστημα, γνωρίζουν τήν ἀξία της. Δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά τή χάσει κάποιος, γιά νά τήν ἐκτιμήσει. Ἄλλωστε, ἡ πιό συνηθισμένη εὐχή εἶναι *«ὑγεία πάνω ἀπ' ὅλα»*. Καί ὅταν συστήνουμε στήν παρέα μας ἕναν γιατρό, σπεύδουμε νά προσθέσουμε *«...ἀχρείαστος νά εἶναι»*.

Ἀτομική ὑγεία καί κοινωνική ἠρεμία καί σταθερότητα ἀποτελοῦν δύο βασικές καί ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιά τήν ψυχική ἰσορροπία τῶν ἀνθρώπων καί τήν οἰκονομική ἀνάπτυξη τῶν κοινωνιῶν.

Κωνσταντῖνος Δ. Ρίζος,
Ἐπίτιμος Σχολικός Σύμβουλος
Οἰκονομολόγων

Τό ἀγκάθι τῆς ζήλειας

Ἕνα ὀλέθριο πάθος εἶναι ἡ ζήλεια. Ὁ ζηλιάρης καί τί δέν ζηλεύει! Τόν γείτονα πού ἔχει ὡραῖο σπίτι, τόν συνάδελφο πού ἔχει ὑγιῆ καί πανέξυπνα παιδιά, τόν φίλο γιά τήν ὡραία ἐμφάνιση, τά ἀδέλφια του πού εὐνοήθηκαν στή μοιρασιά τῆς περιουσίας, τόν συγγενῆ πού ἔχει πολλά χρήματα καί ταξιδεύει συχνά, τή σύζυγο, ὥς καί τά παιδιά του! Ὁ ἄνθρωπος πού ζηλεύει, πρῶτα βασανίζει τόν ἑαυτό του, φθείρει τήν ἀγάπη, πού *«οὐ ζητεῖ τά ἑαυτῆς»* (Α΄ Κορ. ιγ΄, 5) γιατί ἡ ζήλεια ἀπαιτεῖ τά πάντα ἀπό τούς ἄλλους. Εἶναι ἕνα ἀγκάθι στήν ψυχή μας, πού δηλητηριάζει τίς ἀνθρώπινες σχέσεις, ἄν δέν ἀντιμετωπιστεῖ ἐγκαίρως καί μάλιστα ἀπό τήν παιδική ἡλικία.

Ἡ παιδική, λοιπόν, ζήλεια ἔπαψε νά ἀντιμετωπίζεται ὡς τρομερό ἐλάττωμα, ἀλλά ὡς ἀρρώστια, πού ἀπαιτεῖ θεραπεία. Γι' αὐτό, ἀντί νά ζητήσουμε ἀπό τό παιδί λόγο, εὐθύνη, ἀπολογία, εἶναι προτιμότερο νά τοῦ φερθοῦμε, ὅπως σέ μία ἀρρώστια του.

Ὅμως, γιατί ἄραγε ζηλεύει τό παιδί μας; Διότι αἰσθάνεται τήν ἀνάγκη νά τό ἀγαποῦν. Ζηλεύει ὅταν κάποιος τοῦ κλέβει τήν ἀγάπη, πού διεκδικεῖ ὡς δική του. Ἐξ ἄλλου ζηλεύει, διότι ἐπιθυμεῖ γιά δικό του κάτι, μά δέν μπορεῖ νά τό ἔχει ἤ γιατί αἰσθάνεται τήν ὑπεροχή τοῦ ἄλλου, τήν ὁποία πολλές φορές ἐμεῖς οἱ μεγάλοι φροντίζουμε νά τονίζουμε.

Ἡ ζήλεια ἐκδηλώνεται μέ δύο ἀντίρροπες μορφές: ἡ μία εἶναι φανερή καί ἐπιθετική· τό παιδί χτυπᾶ, κλαίει, γίνεται νευρικό, τυραννικό. Ἡ δεύτερη μορφή εἶναι ἡ κρυφή ζήλεια, μέ συναισθήματα κατωτερότητας, φόβου καί ἀγωνίας. Τό παιδί σιωπᾶ, ἀλλά μέσα του ὑποφέρει. Στήν ἀνάγκη του νά ἀγαπιέται καί στόν ἀγωνιώδη φόβο του νά μή χάσει αὐτό πού ἀγαπᾶ, ἄς δώσουμε στό παιδί πλησμονή ἀγάπης. Ἐπίσης δέ χάνουμε τίποτα, ἄν ἱκανοποιοῦμε μερικές νόμιμες ἐπιθυμίες του. Καλό εἶναι νά μήν ὑπερτονίζουμε τήν ὑπεροχή καί τά προσόντα τῶν ἄλλων, φροντίζοντας παράλληλα νά τονώνουμε τήν αὐτοπεποίθησή του, δίνοντάς του εὐκαιρίες δραστηριότητας, ὥστε νά μήν ἀσχολεῖται μέ τούς ἄλλους ζηλότυπα.

Ἄς τοῦ μιλήσουμε γιά τή ζήλεια καί τό κακό πού προξενεῖ μέ παραδείγματα ἀπό τήν Ἱστορία καί τά Θρησκευτικά καί πάνω ἀπ' ὅλα νά χαιρόμαστε κι ἐμεῖς μέ τή χαρά τῶν ἄλλων, δίνοντας τό σωστό παράδειγμα. Ἔτσι ἀπελευθερωμένο, αὔριο ὡς ὥριμος ἄνθρωπος θά ρυθμίζει σωστά τά αἰσθήματά του, ὥστε νά ἔχει τήν ψυχική ἰσορροπία, πού εἶναι ἀπαραίτητη καθώς ξανοίγεται στή ζωή.

Πέρα ἀπό τήν παιδική ζήλεια ὑπάρχει καί ἡ συζυγική ζηλοτυπία, πού ἔχει

τίς ρίζες της συνήθως στά βιώματα τῆς παιδικῆς ἡλικίας καί ἐκφράζεται μέ κριτική, ὑποψίες, ἐρωτήσεις, πειράγματα, εἰρωνεῖες, θυμό, περιορισμό τῆς ἐλευθερίας· ὅλα αὐτά δυναμιτίζουν τά θεμέλια τοῦ γάμου. Στά αἴτια τῆς συζυγικῆς ζηλοτυπίας περιλαμβάνεται ὁ φόβος τοῦ ἑνός ὅτι θά χάσει τήν ἀγάπη τοῦ ἄλλου, ἡ ἀνασφάλεια τοῦ/τῆς συζύγου, ἡ κακχυποψία, ὁ ἐγωισμός, ἡ ἐπαγγελματική ἐξέλιξη καί ἡ οἰκονομική εὐρωστία τοῦ/τῆς συζύγου. Κάποιες φορές κι ἐμεῖς οἱ γυναῖκες μέ τή συμπεριφορά μας καλλιεργοῦμε τήν ἀνάπτυξη τῆς ζήλειας, γιά νά κρατᾶμε ἀμείωτο τό ἐνδιαφέρον τοῦ ἄνδρα μας: ἕνα ἐπικίνδυνο παιχνίδι, πού μᾶς κολακεύει.

Ἡ συζυγική ζηλοτυπία ἀντιμετωπίζεται μέ πολλή ὑπομονή, πολλή προσευχή καί ἀγάπη Θεοῦ. Βοηθᾶ ὁ διάλογος σέ ἤρεμο κλίμα καί σέ ἀκραῖες περιπτώσεις ἡ ψυχοθεραπεία.

Πάνω ἀπ' ὅλα νά θυμόμαστε πώς ἡ ζήλεια εἶναι κακία: Ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς παραγγέλλει νά χαιρόμαστε μ' ὅσους χαίρονται καί νά κλαῖμε μ' αὐτούς πού κλαῖνε (Ρωμ. ιβ΄, 15). Ὁ ζηλιάρης ὅμως τί κάνει; Χαίρεται μέ τή δυστυχία τοῦ ἄλλου καί κλαίει γιά τήν εὐτυχία του! Αὐτά εἶναι αἰσθήματα κατεξοχήν διαβολικά. Τά πονηρά πνεύματα ποτέ δέν ζηλεύουν τό ἕνα τό ἄλλο. Ἀντικείμενο τῆς

ζήλειας τους εἶναι οἱ ἄνθρωποι. Ὁ ζηλότυπος, ὅμως, ζηλεύει τόν συνάνθρωπό του, συχνά τόν ἀδελφό του ἤ τόν φίλο του. Ἔπειτα, ὁ Κύριος μᾶς προστάζει νά ἀγαπᾶμε ὅλους τούς ἀνθρώπους, ἀκόμα καί τούς ἐχθρούς μας (Ματθ. ε΄, 44). Ὁ ζηλότυπος δέν ἀγαπᾶ ὄχι μόνο τούς ἐχθρούς του, ἀλλά οὔτε καί τούς φίλους καί τούς εὐεργέτες του.

Ἡ θεραπεία τῆς ζήλειας εἶναι ἁπλῆ, ἀρκεῖ νά ἔχουμε τόν νοῦ μας στραμμένο στά οὐράνια ἀγαθά, ὄχι στά γήινα. Ἔτσι θά τή διώξουμε ἀπό τήν καρδιά μας.

Κύκλοι Μητέρων
«Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ»

Δωρεές

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2020

- Ἡ **κα Παναγιώτα Ἀραμποῦ**, Ναύπλιο, 30 €, εἰς μνήμην τοῦ πατέρα της Γεωργίου.
- Ὁ **κος Στυλιανός Βλαστός**, Ἀθήνα, 80 €, εἰς μνήμην ἀδελφῶν Ἰωάννου καί Ἄννας Νικοδήμου.
- Ὁ **κος Μπαλοῦκος Κωνσταντῖνος**, Μαρούσι Ἀττικῆς, 70 €, ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς συζύγου του Ἠλιοστάλακτης.

ΣΕ ΠΡΩΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Ἀγαπητοί μας Συνδρομητές,

Ἡ «*Χριστιανική Στέγη Καλαμάτας*» ἔχει ἐκδώσει ἕνα θαυμάσιο βιβλίο τοῦ ἀειμνήστου σοφοῦ γέροντα, Ἀρχιμανδρίτη π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, μέ τίτλο ***Διάλογος μέ ἕναν ἄπιστο***.

Τό βιβλίο αὐτό εἶναι πάντα ἐπίκαιρο καί πρέπει νά τό διαβάσουμε καί νά τό ξαναδιαβάσουμε, γιά νά μᾶς ἐμπεδωθεῖ ἡ χριστιανική μας πίστη. Θά ἦταν δέ μεγάλη βοήθεια στούς συνανθρώπους μας, ἄν τούς τό προσφέραμε, γιά νά τό διαβάσουν καί νά λύσουν καί αὐτοί πολλές ἀπορίες τους.

Εἶναι μικρό τό βιβλίο καί κοστίζει μόνον 3 €.

Μπορεῖτε νά τό βρεῖτε στό βιβλιοπωλεῖο *τῆς* «***Χριστιανικῆς Στέγης***», ὁδός Βασιλέως Γεωργίου Α΄ 5, Τ.Κ. 241 33, Καλαμάτα, στό τηλέφωνο 27210 23176 καί στό e-mail: info@xristegi.gr, καθώς καί στήν Ἀθήνα, στό Βιβλιοπωλεῖο της Ἀδελφότητας Θεολόγων «*ΖΩΗ*», ὁδός Καρύτση 14.

❋ ❋ ❋

Ἄς παρακολουθήσουμε τώρα ἕναν ἐπίκαιρο μικρό διάλογο ἀπό τό βιβλίο αὐτό.

«Ἄπιστος: *Κοιτᾶξτε. Κι ἐγώ παραδέχομαι ὅτι ὁ Χριστός ἦταν σπουδαῖος φιλόσοφος καί μεγάλος ἐπαναστάτης, ἀλλά μήν τόν κάνουμε καί Θεό τώρα.*

Γέροντας: *Ἄχ, παιδί μου, ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄπιστοι τῆς ἱστορίας ἐκεῖ σκάλωσαν. Τό ψαροκόκκαλο πού τούς κάθισε στόν λαιμό καί δέν μποροῦσαν να τό καταπιοῦν, ἦταν αὐτό ἀκριβῶς. Τό ὅτι ὁ Χριστός εἶναι καί Θεός.* ***Ἀλλά ἄν ὁ Χριστός δέν εἶναι Θεός, πρόκειται γιά τήν ἀπαισιωτέρα μορφή τῆς Ἱστορίας.***

Ἄπιστος: *Τί εἴπατε;*

Γέροντας: *Αὐτό πού ἄκουσες. Γιά σκέψου πόσα ἑκατομμύρια ἄνθρωποι θυσίασαν τά πάντα γιά χάρι Του, ἀκόμα κι αὐτή τή ζωή τους. Ποιός ἄνθρωπος, ὅσο μεγάλος, ὅσο σπουδαῖος, ὅσο σοφός κι ἄν ἦταν, θά ἄξιζε αὐτή τή μεγάλη προσφορά καί θυσία; Ποιός; Πές μου.* ***Αὐτός τήν ἄξιζε, γιατί εἶναι Θεός.***

Ἄπιστος: *Καί ποιός μπορεῖ νά τό βεβαιώσει αὐτό;*

Γέροντας: Σοῦ εἶπα καί προηγουμένως ὅτι τά πειστήρια τῆς Θεότητός Του εἶναι τά ὑπερφυσικά γεγονότα πού συνέβησαν, ὅσο καιρό ἦταν ἐδῶ στή γῆ. Ἀλλά, πρίν ἀναφερθῶ σ' αὐτά, πρέπει νά παραδεχθεῖς ὅτι ὁ Χριστός ἔταμε τήν Ἱστορία. Πές μου. Ποιός τόλμησε ποτέ νά εἰσχωρήσει στίς ἱερώτερες σχέσεις τῶν ἀνθρώπων καί νά πεῖ «ὁ φιλῶν πατέρα ἤ μητέρα ἤ τέκνα ὑπέρ ἐμοῦ οὐκ ἔστι μου ἄξιος»; Ποιός τόλμησε νά διεκδικήσει ὑπέρ αὐτοῦ τήν ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων πάνω καί ἀπό τήν ἴδια τή ζωή τους; Κανείς καί πουθενά. Μόνο ἕνας Θεός θά μποροῦσε νά τό κάνει αὐτό. Φαντάξεσαι

τόν δικό σας τόν Μάρξ νά ἔλεγε κάτι τέτοιο; Ἤ θά τόν περνοῦσαν γιά τρελό ἤ δέν θά βρισκόταν κανείς νά τόν ἀκολουθήσει. Πές μου ἀκόμη. Ποιός τόλμησε νά πεῖ ὅτι ΕΓΩ εἶμαι ἡ ἀλήθεια καί ΕΓΩ εἶμαι ἡ ζωή; καί δέν ἠρκέστη μόνον νά πεῖ αὐτά πού εἶπε, ἀλλά ἐπεκύρωσε τούς λόγους Του μέ πλῆθος θαυμάτων. Ἔκανε τυφλούς νά βλέπουν, παράλυτους νά περπατοῦν. Ἔθρεψε μέ δύο ψάρια καί πέντε ψωμιά πέντε χιλιάδες ἄνδρες καί πολλαπλάσιες γυναῖκες καί παιδιά, διέτασσε τά στοιχεῖα τῆς φύσεως καί αὐτά ὑπήκουαν. Ἀνέστησε νεκρούς, ὅπως τόν Λάζαρο, πού ἤδη εἶχε ἀρχίσει νά μυρίζει. Μεῖζον δέ πάντων τῶν γεγονότων τούτων, ἡ Ἀνάστασίς Του. Ὅλο τό οἰκοδόμημα τοῦ Χριστιανισμοῦ στηρίζεται στό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως. Αὐτό δέν τό λέω ἐγώ. Τό λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. «Εἰ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, μάταια ἡ πίστις ἡμῶν». Ἄν ὁ Χριστός δέν ἀναστήθηκε, ὅλα καταρρέουν.

Ὁ Χριστός, ὅμως, ἀνέστη, πού σημαίνει ὅτι εἶναι Κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου. Ἄρα, Θεός.

Ἄπιστος: *Ἐσεῖς τά εἴδατε ὅλα αὐτά; Πῶς τά πιστεύετε;*

Γέροντας: *Ὄχι, ἐγώ δέν τά εἶδα. Ἀλλ' αὐτοί πού τά εἶδαν, δηλ. οἱ Ἀπόστολοι, τό ἐβεβαίωσαν καί προσυπέγραψαν τή μαρτυρία τους μέ τό αἷμα τους. Ἡ μαρτυρία τῆς ζωῆς των εἶναι ἡ ὑψίστη μαρτυρία.*

Φέρε μου καί σύ κάποιον πού νά μοῦ πεῖ ὅτι ὁ Μάρξ πέθανε καί ἀνέστη, καί νά πεθάνει γι' αὐτό πού λέει, καί ἐγώ θά τόν πιστέψω, ὡς τίμιος ἄνθρωπος».

Ἀγαπητοί μας Συνδρομητές,

Καί ἐσεῖς καί ἐμεῖς πιστεύουμε στήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας καί Θεοῦ μας καί ἑορτάζουμε γιά μιά ἀκόμη χρονιά τό γεγονός αὐτό, μέ ὅλη τή δύναμη τῆς ψυχῆς μας.

Ἄς συνεχίσουμε τό ὡραῖο ἔθιμό μας νά χαιρετιόμαστε μεταξύ μας, γιά σαράντα ἡμέρες μέ τό:

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Καί νά παίρνουμε τήν ἀπάντηση:

ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ Ο ΚΥΡΙΟΣ!

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ
ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ!

Σ.

Ἀγαπητοί μας Συνδρομητές,

Πολλοί ἀπό ἐσᾶς θά θυμᾶστε ὅτι κάθε ἀναστάσιμο τεῦχος τοῦ ***Συνδέσμου*** συνοδεύεται ἀπό ἕνα ἔνθετο βιβλίο πρός μεγαλύτερη ψυχική ωφέλεια. Φέτος, ἐξαιτίας τῆς πανδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ (COVID-19), παρόλο πού τό βιβλίο ἦταν καθόλα ἕτοιμο, κρίθηκε σκόπιμη η προσωρινή αναβολή τῆς ἔκδοσής του.

Εἶδε οἱ φετινοί περιορισμοί καί οἱ στερήσεις πού ὑφιστάμεθα, νά μᾶς βοηθήσουν περισσότερο ἀπό τήν εὐμάρεια τῶν προηγούμενων ἐτῶν, ὥστε νά βιώσουμε ἑορταστικά τό μέγα γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας στήν καρδιά μας!!!

Ἀγαπητοί Συνδρομητές,

Χριστός Ἀνέστη!

Χριστιανική Στέγη Καλαμάτας

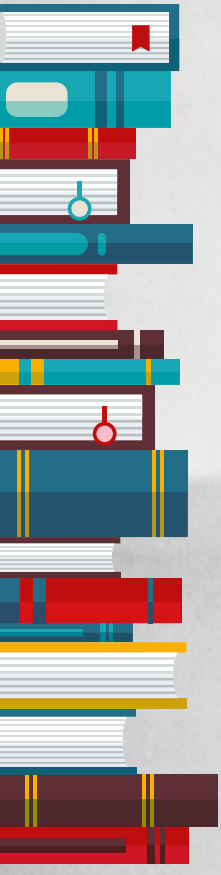
Βιβλία πού λάβαμε

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ ΝΕΤΑΡΙΟΣ

«ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ. ΕΝΑΣ "ΑΔΙΚΟΣ" ΘΕΟΣ»

Πόνημα πού πραγματεύεται τό ζήτημα τῆς Δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ. Φωτίζει τίς διαφορές τῆς Δικαιοσύνης στόν Ἀρχαῖο Κόσμο καί στή μετά Χριστόν Ἐποχή. Ὁ πόνος τοῦ θανάτου ἑνός προσφιλοῦς προσώπου ἤ ἄλλα σοβαρά ἐρωτήματα εἶναι ἐπίμονα καί ἀπαιτοῦν μιά ἀπάντηση, ἕνα μικρό φωτάκι, μιά ἐλπίδα... Ὁ Θεός εἶναι δίκαιος ἤ ἄδικος; Τί εἶναι ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ καί πῶς συμβιβάζεται μέ τήν ἀγάπη Του; Τιμωρεῖ ὁ Θεός ἤ συγχωρεῖ; Ὁ Μητροπολίτης Ἀργολίδος, μέ τή θεολογική του κατάρτιση καί τήν πολυετῆ ποιμαντική ἐμπειρία, ἐπιχειρεῖ νά ἀπαντήσει σ' αὐτά τά ἐρωτήματα ζωῆς, πού μοιάζουν πολλές φορές ἀναπάντητα.

Σχ. 14 x 20, σελ. 90, Ἐκδόσεις *Ἐπιστροφή*, Λεωφόρος Ἀμαλίας 7, Ναύπλιο, τηλ. / fax 27520 26362, ἱστοσελίδα: www.epistrofibooks.com, e-mail: info@epistrofibooks.com.

ΓΕΩΡΓ. Σ. ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΟΓΛΟΥ
Πρεσβύτερος

«ΠΩΣ ΘΑ ΒΕΛΤΙΩΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΥΝΑΘΡΩΠΟΥΣ ΜΑΣ»
2η Ἔκδοση Βελτιωμένη

Οἱ καλές σχέσεις, πού πρέπει καί θέλουμε νά διατηροῦμε μέ τούς συνανθρώπους μας, εἶναι πολύ σημαντικό κεφάλαιο στή ζωή μας. Ταυτόχρονα, ὅμως, διαπιστώνεται ὅτι εἶναι πολύ δύσκολο νά τίς διατηροῦμε ἁρμονικές, χωρίς δυσάρεστες διακυμάνσεις. Ἐπειδή ἀγάπη πρός τόν Θεό καί κακία – μίσος πρός τόν πλησίον μας εἶναι ἀσυμβίβαστα μέ τήν ἰδιότητα τοῦ πραγματικοῦ Χριστιανοῦ, προτείνονται τρόποι βελτίωσης τοῦ σοβαρότατου αὐτοῦ πνευματικοῦ προβλήματος τῶν καλῶν σχέσεων μέ τούς συνανθρώπους μας. Ἕνα πολύ ψυχωφέλιμο βιβλίο, πού ἔχει προκύψει καί ἀπό τήν ἐμπειρία τοῦ συγγραφέα μέ τό Μυστήριο τῆς Μετανοίας καί Ἐξομολογήσεως.

Σχ. 14 x 20,5, σελ. 128, διεύθυνση συγγραφέα: Πλατεία Ἁγίου Γεωργίου 5, Θεσσαλονίκη, 54635, τηλ. 2310 249342, τηλ. / fax 2310 218720.

ΔΡ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Μ. ΜΠΟΥΣΙΑΣ
Καθηγητής καί Μεγάλος Ὑμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

«ΜΗΝΙΑΙΟ ΑΣΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΥΚΚΟΥ, ΙΟΥΝΙΟΣ»

Νέος τόμος πού ἐκδόθηκε καί ἐντάσσεται στή σειρά τῶν ἤδη ἐκδοθέντων καί κυκλοφορηθέντων Μηναίων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κύκκου μέ ἐξαιρετική φροντίδα τοῦ πολυγραφότατου Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια. Οἱ ἑξυμνούμενοι Ἅγιοι πού τιμῶνται τόν μῆνα Ἰούνιο, καί τῶν ὁποίων οἱ Ἱερές Ἀκολουθίες περιέχονται στόν τόμο, εἶναι οἱ ἑξῆς: Ἅγιος Νικηφόρος ὁ Ὁμολογητής καί Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, Ἅγιος καί ἔνδοξος Ἀπόστολος Βαρνάβας, Ἅγιος ἔνδοξος καί πανεύφημος Ἀπόστολος Βαρθολομαῖος ἤ Ναθαναήλ, Ὅσιος Βαρνάβας τῆς Βάσης Κοιλανίου Κύπρου, Ἅγιος Τριφύλλιος Ἐπίσκοπος Λήδρων ὁ Φωτολαμπής, Ἅγιος Τύχων Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος, Ἅγιος Μεγαλομάρτυρας Λεόντιος, Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, Ἅγιοι Ἀνάργυροι Κῦρος καί Ἰωάννης.

Σχ. 21 x 28,5, σελ. 378, Ἱερά Βασιλική καί Σταυροπηγιακή Μονή τοῦ Κύκ-

κου, Μετόχιο Κύκκου, Τ. Θ. 24850, Λευκωσία, Κύπρος, 1304, τηλ. 22390681,fax 22390767, e-mail: grammateiakykkos@gmail.com, ἐκδοτική παραγωγή: Ἑπτάλοφος Α.Β.Ε.Ε., Ἀρδηττοῦ 12-16, Ἀθήνα, 11636, τηλ. 210 9217513, 210 9214820, fax 210 9237033, ἱστοσελίδα: www.eptalofos.gr, e-mail: info@eptalofos.gr.

ΕΥΘΥΜ. ΒΑΣ. ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Ταξίαρχος Ἀερ. Ε.Α. - Νομικός

«204. ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ – ΠΟΛΙΤΙΚΑ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ & ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2020»

Ἀπάνθισμα ἄρθρων, ἐπιφυλλίδων, μελετῶν, ὁμιλιῶν καί παρατηρήσεων-σχολίων σοβαρῶν προσωπικοτήτων καί δημοσιογράφων, συνεργατῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου καί Στρατιωτικῶν περιοδικῶν, δημοσιευθέντων ἀπό μηνός Σεπτεμβρίου 2019 μέχρι Ἰανουαρίου 2020. Ἕνα ἀκόμα τεῦχος ἔχει ἐκδοθεῖ μέ ἐξαιρετική ἐπιμέλεια καί πολύ ἐνδιαφέρον περιεχόμενο.

Σχ. 21 x 29,5, σελ. 208, διεύθυνση: Ἀφῶν Διδασκάλου 68, Παπάγου, 15669, τηλ. 210 6514195.

«ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ»

Μηνιαῖο Ἐπιστημονικό Περιοδικό, Τόμος 76ος, Τεῦχος 1.758, Ἰανουάριος 2020
Ἐπιμέλεια Συντάξεως: Χρυσούλα Πετίνη-Πηνιώτη, Δικηγόρος
Διεύθυνση Συντάξεως: Γεώργιος Λεβέντης, Ὁμότ. Καθηγητής Ἐργατικοῦ Δικαίου Παν/μίου Ἀθηνῶν

Ἕνα ἀκόμα τεῦχος κατάλληλο γιά ὅσους ἀσχολοῦνται μέ θέματα Ἐργατικῆς Νομοθεσίας ἤ γιά ἐργαζόμενους πού θέλουν νά πληροφορηθοῦν γιά τό τί ἰσχύει σήμερα. Στίς σελίδες του μπορεῖ καθένας νά βρεῖ ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες γιά ὅλους τούς Κλάδους καί ὅλα τά ἐπαγγέλματα. Ἐνδεικτικά, τό παρόν τεῦχος ἀναφέρεται σέ θέματα Ἀδειῶν, Ἐγκυκλίων ΕΦΚΑ, σέ περιπτώσεις Ἐργατικῶν Ἀτυχημάτων, σέ Καταγγελίες Συμβάσεων, Ο.Α.Ε.Δ., κ.ἄ.

Σχ. 14 x 21, σελ. 176, διεύθυνση: Ἐμμανουήλ Μπενάκη 18, Ἀθήνα, 10678, τηλ. 210 3834786, 210 3817656, 2103826933, 210 3820510, fax 210 3820803, ἱστοσελίδα: www.den.gr.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ *«ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»*

«ΘΑ ΘΕΛΗΣΟΥΜΕ ΝΑ ΞΥΠΝΗΣΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΗ ΜΑΣ ΕΚΚΟΣΜΙΚΕΥΣΗ;»

Διαφωτιστικό καί ψυχωφελές βιβλίο γιά ἐγρήγορση καί προστασία στούς δύσκολους καιρούς πού διάγουμε. Συμβάλλει στήν πνευματική θωράκιση, στήν αὐτοκριτική καί στόν φιλότιμο ἀγῶνα γιά γνήσια χριστιανική ζωή.

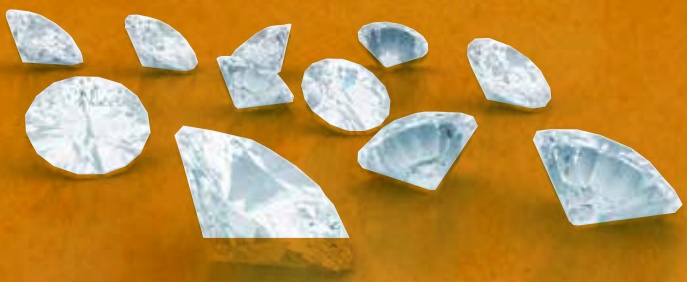
Σχ. 14 x 20,5, σελ. 88, Ἐκδόσεις *«Ὀρθόδοξος Κυψέλη»*, Σπαρτάκου 6, Θεσσαλονίκη, 56626, τηλ. 2310 212659, fax 2310 207340, e-mail: info@orthodoxoskypseli.gr.

ΔΗΜΗΤΡ. Ν. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

«ΠΡΟΣΕΓΓΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ – ΜΙΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗΣ»

Τό παρόν βιβλίο ἀναδεικνύει ὡς ὕψιστο σκοπό τῆς ὕπαρξης τοῦ ἀνθρώπου τήν προσέγγιση τῆς Ἀλήθειας καί προτείνει ἕναν δρόμο πού εἶναι καρπός μεγάλης σέ ἔκταση καί ἐπίπονης ἐργασίας στό πεδίο τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν. Ἡ ὀρθή ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων εἶναι δυνατή μόνο ἄν προηγηθεῖ ἡ πνευματική ἀναγέννηση τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου, πού πάλι εἶναι ἀνέφικτη, ἄν δέν ὑπάρχει τό πνευματικό θεμέλιο πού προσφέρει ἡ ὀρθόδοξη κοσμοθεωρία.

Σχ. 14 x 20,5, σελ. 136, Ἐκδόσεις *Λεξίτυπον*, Ἐμμανουήλ Μπενάκη 36, Ἀθήνα, 10678, τηλ. 210 3832117, 210 3845128, fax 210 3832527, ἱστοσελίδα: www.lexitipon.gr, e-mail: info@lexitipon.gr.

Πετράλια
ΑΝΑΣΤΑΣΗ

«Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἔχει ζωήν αἰώνιον καί ἐγώ ἀναστήσω αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ».

Ἰωάννης στ΄ 54

Ὅποιος τρώει τή σάρκα μου καί πίνει τό αἷμα μου, ἔχει ζωή αἰώνια κι ἐγώ θά ἀναστήσω αὐτόν κατά τήν ἔσχατη ἡμέρα τῆς κρίσεως.

«Ἐγώ εἰμί ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή».

Ἰωάννης ια΄ 25

Ἐγώ, ὁ Χριστός, εἶμαι ἡ ἀνάσταση καί ἡ ζωή.

«Θά ἀναστηθοῦν οἱ νεκροί καί θά ἐγερθοῦν ὅσοι εἶναι στά μνήματα».

Ἡσαΐας κστ΄ 19

«Ἐλπίδα ἔχων εἰς τόν Θεόν ἥν καί αὐτοί οὗτοι προσδέχονται, ἀνάστασιν μέλλειν ἔσεσθαι νεκρῶν, δικαίων τε καί ἀδίκων».

Πράξεις Ἀποστόλων κδ΄ 15

Ἔχω πίστη καί ἐλπίδα στόν Θεό, τήν ὁποία καί αὐτοί οἱ ἴδιοι ἔχουν καί συμμερίζονται, ὅτι δηλαδή θά γίνῃ ἀνάσταση νεκρῶν, δικαίων καί ἀδίκων.

«Οἱ δέ καταξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν καί τῆς ἀναστάσεως τῆς ἐκ νεκρῶν οὔτε γαμοῦσιν οὔτε γαμίζονται· οὔτε γάρ ἀποθανεῖν ἔτι δύνανται· ἰσάγγελοι γάρ εἰσι καί υἱοί εἰσί τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀναστάσεως υἱοί ὄντες».

Λουκᾶς κ΄ 35-36

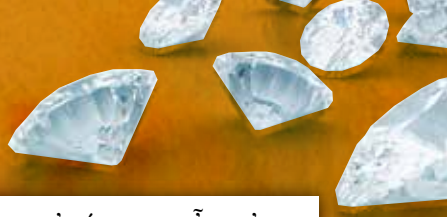
Ἐκεῖνοι, ὅμως, πού θά ἀξιωθοῦν νά ἀπολαύσουν τήν μέλλουσα ζωή καί τήν ἐκ νεκρῶν ἀνάσταση οὔτε νυμφεύονται οὔτε δίδονται σέ γάμο. Διότι οὔτε καί νά ἀποθάνουν πλέον δύνανται, ἐπειδή τά σώματά τους εἶναι ἄφθαρτα καί αἰώνια. Εἶναι ὅμοιοι μέ τούς ἀγγέλους καί υἱοί τοῦ Θεοῦ, υἱοί πού δέν προέρχονται ἀπό φυσική γέννηση, ἀλλά ἀπό τήν ἀνάσταση, πού ὁ Θεός θά διατάξῃ καί θά πραγματοποιήσῃ.

«Αὐτά λέγει ὁ Κύριος στά ὀστᾶ αὐτά: νά, ἐγώ δίνω σέ σᾶς πνεῦμα, γιά νά ζήσετε»!

Ἰεζεκιήλ λζ΄ 5

«Θά εἶχε ἀπό καιρό ὁδηγηθεῖ τό μυστήριο τοῦ καλοῦ στόν τάφο, ἄν δέν εἶχε ἀναστηθεῖ ἐκ τοῦ τάφου».

Ἰουστίνος Πόποβιτς

«Ἰδού μυστήριον ὑμῖν λέγω· πάντες μέν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δέ ἀλλαγησόμεθα, ἐν ἀτόμῳ, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐν τῇ ἐσχάτῃ σάλπιγγι· σαλπίσει γάρ, καί οἱ νεκροί ἐγερθήσονται ἄφθαρτοι, καί ἡμεῖς ἀλλαγησόμεθα».

Α΄ Κορινθίους ιε΄ 51-52

Ἰδού σᾶς φανερώνω μίαν μυστηριώδη καί ἄγνωστη ἀλήθεια· ὅλοι, ὅμως, νεκροί καί ζῶντες, ὅταν ἔλθῃ ὁ Χριστός, θά ἀλλάξουμε σῶμα καί κατάσταση. Καί θά γίνῃ αὐτό ἀκαριαίως, ὥσπου νά ἀνοιγοκλείσῃ τό βλέφαρον, ὅταν θά ἠχήσῃ ἡ τελευταία σάλπιγγα τοῦ οὐρανοῦ· διότι τότε θά σαλπίσῃ ὁ ἄγγελος καί οἱ νεκροί θά ἀναστηθοῦν ἄφθαρτοι. Ὅσοι δέ τότε ζῶμεν θά ὑποστῶμεν ἀμέσως ριζική ἀλλαγή.

«Δέν ὑπάρχει πιό σαρκικός ἄνθρωπος ἀπό ἐκεῖνον πού δέν πιστεύει στήν ἀνάσταση τῆς σάρκας».

Τερτυλλιανός

«Ὁ Κύριος μέ τήν ἀνάσταση Του μᾶς δείχνει πῶς θά εἴμαστε καί ἐμεῖς, ὅταν μέ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ θά ἀναστηθοῦμε, γιά νά ζήσουμε κοντά Του».

Ἱερός Χρυσόστομος

«Νά σκέπτεσαι τήν ἡμέρα τῆς ἀνασταεώς σου καί τῆς παρουσιάσεώς σου μπροστά στόν Θεό».

Γεροντικό, Ἀββᾶς Ἀμμωνᾶς

«Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν. Καί ζωήν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος».

Σύμβολο τῆς Πίστεως

«Ἡ ἔσχατη ἀνάσταση εἶναι ἐπανόρθωση τῆς φύσεως μας. Δέν πρέπει νά ἀποροῦμε πού θά ζήσουμε ἀθάνατοι ὅλοι, ὄχι ὅμως καί μακάριοι ὅλοι».

Ἅγιος Νικόλαος Καβάσιλας

«Ἀνάστασή 'ναι κι ἡ ψυχή / δέ νιώθει τώρα μοναχή / καθώς ἐχτές καί πρῶτα. / Κάποιος βαδίζει στό πλευρό, / τῆς ἀπαλαίνει τό σταυρό, / σπογγίζει τόν ἱδρῶτα».

Γ. Βερίτης

«Διά τῆς ἀναστάσεώς Του ὁ Σωτήρ ἐδώρησεν καί πάλιν εἰς τόν ἄνθρωπον τήν ἀφθαρσίαν καί τήν ἀθανασίαν τοῦ πρώτου ἀνθρώπου, νικηθέντος τοῦ θανάτου καί τῆς φθορᾶς».

Ἰωάννης Καρμίρης

«Χωρίς τήν ἀνάσταση ὁ Χριστός θά ἦταν ἕνας ἀκόμη Σωκράτης, ἔστω καί μεγαλύτερος».

«Μετά τόν Γολγοθᾶ ἀκολουθεῖ ἡ Ἀνάσταση».

«Ἄν δέν δεῖς Μεγάλη Παρασκευή, ἀνάσταση δέν ἔρχεται».

«Χαρά στον π' ὀνειρεύτηκε Λαμπρή νά μεταλάβει».

Ἀθανάσιος Ἰ. Ἀναστόπουλος (†)

ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΕΡΕΘΙΣΜΑΤΑ

«Ἡ ἀπουσία ὁράματος στέρησε ἀπό τή χώρα μας τήν εὐκαιρία νά πρωταγωνιστήσει στά μετακομμουνιστικά Βαλκάνια».

(ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, 15-02-2020)

Ἡ ἀπουσία ὁράματος γιά ὁτιδήποτε ἀξιόλογο εἶναι συνέπεια τῆς πνευματικῆς ἔνδειας τῆς πολιτικῆς καί πνευματικῆς ἡγεσίας τῆς πατρίδας μας.

«Ἀπό τή στεῖρα ἀπομνημόνευση στήν οὐσιώδη ἐκμάθηση».

(ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 16-02-2020)

Σημαντική ἡ ἀπόκτηση γνώσεων. Σημαντικότατη ἡ ἀπόκτηση σωστοῦ ἤθους. Ἀλλά ποιός θά τό προσφέρει; Γι' αὐτό βάσιμα ὑποστηρίζεται ὅτι ὁ ἀποφασιστικός παράγοντας εἶναι τό ποιόν τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ.

«Τό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας περιορίζει τήν ἐξουσία τῆς Ἐκκλησίας».

(ΤΟ ΠΑΡΟΝ, 16-02-2020)

Ἡ ἀπόφαση εἶναι σύμφωνη μέ τό γράμμα καί τό πνεῦμα τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος;

«Ἡ Ἀφρική εἶναι τό τελευταῖο σύνορο γιά τήν παγκόσμια ἀνάπτυξη».

(ΤΑ ΝΕΑ, 17-02-2020)

Ὁ ὑπόλοιπος κόσμος ἀπολαμβάνει, δίκαια κατανεμημένα, τά ἀγαθά τῆς ἀνάπτυξης;

«Ἡ παραπληροφόρηση ὀργιάζει».

(ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ, 18-02-2020)

Γιά νά παραμείνει κυρίαρχος «ὁ κυρίαρχος λαός»!

«Νίκη Καλαμάτας. 8η θέση γιά τήν Καλύβα στό κύπελλο Ἐλπίδων Ἑλλάδος!»

(ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, 19-02-2020)

Ἰδιαίτερα εὐχάριστο γιά ὅλους μας οἱ ἐπιδόσεις τῶν νέων μας στόν ἀθλητισμό, στά γράμματα, στόν ἐθελοντισμό, στήν προστασία τοῦ περιβάλλοντος.

«Ἀθλιότητες ΝΑΤΟ εἰς βάρος Ἑλλήνων βουλευτῶν».

(ΕΣΤΙΑ, 20-02-2020)

Μέ ἀθλιότητες ἐκφράζουν τήν ἐκτίμησή τους γιά τή σημασία τῆς χώρας μας στή συμμαχία; Δέν πρέπει νά πάρουν τό ἁρμόζον μάθημα;

«Ρωσία-Τουρκία. Μιά ἄστατος καί ἀπρόβλεπτος σχέσις ἀγάπης καί μίσους».

(ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ, 21-02-2020)

Οὔτε ἀγάπης οὔτε μίσους σχέση. Συμφερόντων σχέση, οἰκονομικῶν καί γεωπολιτικῶν. Γιατί ὄχι καί ἐσφαλμένων ἐκτιμήσεων ἐκατέρωθεν;

«Μέ 12 καταξιωμένες προσωπικότητες ἐνισχύεται ἡ ἐπιτροπή "ΕΛΛΑΔΑ 2021"».

(ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ, 22-02-2020)

Πόσο καταξιωμένα εἶναι τά μέλη τῆς ἐπιτροπῆς θά τό κρίνουμε ἀπό τό ἀποτέλεσμα τῶν ἔργων της.

«Φιλοδοξοῦμε νά συμμετάσχουμε στήν πλήρη ἀσφάλεια τῆς Ἑλλάδας».

(ΤΟ ΒΗΜΑ, 23-02-2020)

Τό ΝΑΤΟ δέν καλύπτει πλήρη ἀσφάλεια τῆς χώρας μας; Γιατί συμμετέχουμε; Ἀφήνει κενά, ὥστε νά μᾶς πωλοῦν καί ἄλλα μέλη πολεμικό ὑλικό;

«Ὁ χαρταετός δέν ὑψώνεται τυχαῖα τήν Καθαρά Δευτέρα. Μᾶς προκαλεῖ κι ἐμᾶς».

(ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΑΛΗΘΕΙΑ, 26-02-2020)

Γιά νά μήν ξεχνᾶμε τή σοφή συμβουλή: *«Τά ἄνω ζητεῖτε, τά ἄνω φρονεῖτε»*.

«Ραγδαία αὔξηση Κινέζων Κροίσων».

(ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ, 27-02-2020)

Ραγδαία αὔξηση καί τῆς οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης τῆς Κίνας, ἀλλά ὄχι καί τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης στή σοσιαλιστική χώρα! Πόσο ἄτρωτοι εἶναι οἱ Κροῖσοι αὐτοί στή ραγδαία ἐξάπλωση τοῦ κορωνοϊοῦ;

Μ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΩΡΟ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

«ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ»

Ὁ ἐρασιτεχνικός θίασος τοῦ Ὀρθόδοξου Πνευματικοῦ Κέντρου «*ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΣ*» παρουσιάζει κάποιες Δευτέρες στό Θέατρο Περοκέ τό ἔργο τῆς ἀείμνηστης Ξανθούλας Παπουτσῆ, «*Γράμματα ἀπό τόν Οὐρανό*». Ἐπίσης σέ αἴθουσες Ἐνοριῶν καί ἀλλοῦ, πάντα γιά κοινωφελεῖς σκοπούς: θεραπευτήριο Ἁγίας Βαρβάρας (Χανσενικῶν), ὑπέρ τῆς Ἑνώσεως Γονέων Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, τοῦ Συλλόγου Συμπαραστάσεως Κρατουμένων «*ΟΝΗΣΙΜΟΣ*», ὑπέρ του φιλανθρωπικοῦ ἔργου τῆς ἐνορίας τοῦ. Ἱ. Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος στά Ἄνω Βριλήσσια καί ἄλλων.

Ἐκτιμώντας τήν ἀνιδιοτελῆ προσφορά τῶν μελῶν τοῦ Κέντρου «*ΑΓΙΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΣ*», τό διασαρχικό ζεῦγος Μάρκου Σεφερλῆ προσέφερε δωρεάν τό θέατρο Περοκέ γιά τρεῖς παραστάσεις.

Καρπός ἐμπνεύσεως καί αὐτό τό ἔργο τῆς Ξανθούλας Παπουτσῆ, πού ἐλάμβανε μηνύματα ἀπό τόν Οὐρανό, ἀκούγοντας καί μελετώντας τόν λόγο τοῦ Θεοῦ καί ἀγωνιζόταν νά τόν βιώνει καί νά τόν μεταδίδει καί στούς ἀδελφούς της, μέ τά θεατρικά ἔργα πού μᾶς ἄφησε, περιουσία τοῦ Κέντρου «*ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΣ*».

Λόγῳ βλάβης τοῦ αὐτοκινήτου του, ὁ Γιάννης Ἀλεξίου ἕνα μεσημέρι ἐπέστρεψε στό σπίτι του μέ τά πόδια. Καθώς ἐβάδιζε στό πεζοδρόμιο, κατάλαβε ὅτι κάτι ἔπεσε στό κεφάλι του. Σταμάτησε, ἔβγαλε τό καπέλο του καί ἔπιασε ἕνα μικρό διπλωμένο χαρτί πού εἶχε προσγειωθεῖ ἐκεῖ. Τό ἄνοιξε καί πρός ἔκπληξή του ἐδιάβασε τή δεύτερη μεγάλη ἐντολή: Ἀγαπήσεις τόν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. Ἐσήκωσε τά μάτια πρός τόν οὐρανό, καί εἶδε δύο τρία διπλωμένα χαρτάκια νά κατεβαίνουν πρός τό ἔδαφος. Εἶχαν τό ἴδιο γραπτό περιεχόμενο. Κατευθύνθηκε πρός τήν εἴσοδο τῆς πολυκατοικίας, ἔμαθε ἀπό τή θυρωρό τῆς πολυκατοικίας ποιός ἔστελνε τά γράμματα ἀπό τόν οὐρανό. Ἀνέβηκε στό διαμέρισμα τοῦ εἰκοσάχρονου ἀνάπηρου ἀπό πολυομυελίτιδα. Συζήτησε μαζί του. Ἦταν μόνος. Ἐπέστρεψε στό σπίτι του καί ἀνέφερε τό γεγονός στή γυναῖκα του καί τά παιδιά τους. Ὅλοι ἐνδιαφέρθηκαν γιά τόν ἀνάπηρο Θωμᾶ. Στήν ἀρχή τόν ἐπισκέπτονταν. Μετά τόν ἐγκατέστησαν κοντά τους, στό εὐρύχωρο διαμέρισμά τους. Τόν ἔνιωθαν πιά μέλος τῆς οἰκογένειάς τους. Γείτονες καί φίλοι τοῦ ἐκδήλωναν παρόμοια ἀγάπη.

Ὁ Γιάννης Ἀλεξίου τόν ἐπῆγε στήν Ἀμερική καί σέ σύγχρονο Νοσοκομεῖο ὁ Θωμᾶς θεραπεύτηκε. Ἀπερίγραπτα τά βιώματα καί τά αἰσθήματα τοῦ Θωμᾶ καί τῶν ἀνθρώπων πού τόν ἔνιωσαν ἀδελφό τους. Καί μιά τελική συγκίνηση. Ὁ Θωμᾶς καί ἡ κόρη τῆς φιλόξενης οἰκογένειας θά ἑνώσουν τή ζωή τους στόν γάμο.

Νῖκος Τσιρώνης

Κλειστές ἐκκλησιές, ἀνοιχτές καρδιές;

Τραγικές στιγμές διέρχεται ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα αὐτή τήν περίοδο, καθώς ἔχει ἐνσκήψει ἡ φοβερά πανδημία τοῦ κορωνοϊοῦ, πού θερίζει χιλιάδες ἀνθρώπων! Μέσα στήν ὅλη ἀναστάτωση οἱ ἁρμόδιες ἀρχές τῆς Πολιτείας ἀναγκάστηκαν νά λάβουν ἔκτακτα μέτρα.

Ἕνα ἀπ' αὐτά ἦταν ἡ ἀπαγόρευση συνωστισμοῦ σέ δημόσιους χώρους καί σέ Ναούς, μέ παράλληλη ἀπαγόρευση τῆς θείας λατρείας κάθε δόγματος καί θρησκείας, λόγῳ τῶν ἰδιαίτερων συνθηκῶν πού διανύουμε. Εἶναι ἕνα μέτρο πού δύναται ἐκ τοῦ Νόμου ἡ Ἑλληνική Κυβέρνηση νά πάρει, γιά νά διαφυλάξει τό ὕψιστο ἀγαθό τῆς δημόσιας ὑγείας. Κάτι πού ἐνδεχομένως νά εἶχε γίνει καί στό παρελθόν σέ ἀντίστοιχη ἐπιδημία πανώλης στήν Ἑλλάδα, ἐπί διακυβέρνησης Καποδίστρια, ἄν καί ὁρισμένοι ἱστορικοί τό ἀμφισβητοῦν.

Ἦταν, ὅμως, ἄκομψος καί ὠμός ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ἐπιβλήθηκε. Μέ ἀπόφαση τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς χώρας, κ. Κυριάκου Μητσοτάκη. Βέβαια ἔγινε πρῶτα συζήτηση τῆς Πολιτείας μέ τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ὅμως ἐπειδή ἡ ἀπόφαση τῆς Συνόδου δέν ἦταν τόσο αὐστηρή καί ἐπέτρεπε τή λιτή τέλεση τῆς Θείας Λειτουργίας γιά μία ὥρα κάθε Κυριακή, ἐπενέβη ἡ Πολιτεία καί τήν ἀπαγόρευσε. Ἐξαιρέθηκαν ὁρισμένοι Ναοί, ὅπου ἡ θεία λατρεία θά τελεῖται κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, μέ σκοπό τήν ἀναμετάδοση ἀπό τηλεοράσεως, ραδιοφώνου ἤ διαδικτύου.

Θά μποροῦσε νά βρεθεῖ μιά συμβιβαστική λύση. Εἶναι τρομερά ἄσχημο νά βλέπουμε νά συλλαμβάνονται ἱερεῖς, ἐπειδή κοινώνησαν τούς πιστούς. Αὐτά μόνο σέ ἄθεα πολιτικά καθεστῶτα συνέβαιναν! Θά μποροῦσε νά τελεῖται ἡ θεία λατρεία, ἀκριβῶς ἐπειδή ἔχουμε ἀνάγκη αὐτή τήν κρίσιμη περίοδο καί τήν προσευχή, γιά νά «ξορκίσουμε τό κακό», ὅπως καί στό παρελθόν ἔγινε σέ ἀντίστοιχες περιστάσεις, μέ προσευχές, λιτανεῖες θαυματουργῶν εἰκόνων, καί θαύματα συνέβησαν. Ὅλα αὐτά θά συμπλήρωναν τόν τιτάνιο ἀγῶνα πού ἡ ἰατρική ἐπιστήμη δίνει.

Θά μποροῦσε ἡ θεία λατρεία νά τελεῖται κεκλεισμένων τῶν θυρῶν παντοῦ μ' ἕναν μόνο ἱερέα κι ἕναν ψάλτη. Ἀφοῦ ἔχουν ἀπολυμανθεῖ ὅλοι οἱ χῶροι τῶν Ναῶν. Καί οἱ πιστοί μέ σειρά καί τίς ἀπαραίτητες ἀποστάσεις, ὅπως γίνεται, ὅταν πηγαίνουν σέ καταστήματα τροφίμων, νά κοινωνοῦν, γιά νά παίρνουν τό «φάρμακον τῆς ἀθανασίας». Ἄλλωστε, δέν ὑπάρχει καμμία περίπτωση μετάδοσης τοῦ ἰοῦ ἀπό τή Θεία Μετάληψη, ὅπως ποτέ καί πουθενά δέν ἔχει συμβεῖ! Ἤ θά μποροῦσε νά ὀργανωθοῦν ἀπό τήν Ἐκκλησία ἐπισκέψεις ἱερέων καί Θεία Κοινωνία κατ' οἶκον, ὅπως παλιά συνέβαινε στά χρόνια τῶν κατακομβῶν, ὅπου οἱ ἱερεῖς φρόντιζαν νά κοινωνήσουν τούς χριστιανούς στίς φυλακές.

Θά χρειαστεῖ νά κάνουμε Πάσχα, χωρίς τήν παρουσία πιστῶν. Εἶναι ὀδυνηρό! Κάτι πρέπει νά γίνει! Ἔστω νά κάνουμε τά σπίτια μας κατακόμβες, ἐκκλησιές, νά βιώσουμε τό Πάσχα ἐσωτερικά! Ἀλλά καί ἡ Ἐκκλησία νά φροντίσει τούς πιστούς, νά μεταδώσει τόν Χριστό, ὄχι μόνο ἀπό τά σύγχρονα ραδιοτηλεοπτικά μέσα, ἀλλά καί ζωντανά σπίτι-σπίτι! Ἔστω κι ἄν μείνουν κλειστές οἱ ἐκκλησιές, νά μείνουν ἀνοιχτές οἱ καρδιές στόν Χριστό!

Φώτιος Ρίζος,
Θεολόγος

ΜΕ ΤΟΝ **ΦΑΚΟ** ΤΟΥ ΣΥΝΑΞΕΜΟΥ

Ἐξαιτίας τῆς πανδημίας τοῦ Κορωνοϊοῦ, πού ἐξαπλώνεται ὅλο καί περισσότερο, τόσο στήν πατρίδα μας, ὅσο καί στόν ὑπόλοιπο κόσμο, βιώνουμε πρωτόγνωρες καταστάσεις...

Στούς Ἱερούς Ναούς τῆς χώρας μας δέν τελοῦνται Μυστήρια καί Ἀκολουθίες, πλήν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, μέ ἀποτέλεσμα οἱ πιστοί νά τά παρακολουθοῦν ἀπό τήν τηλεόραση...

Ἀπολυμάνσεις πλατειῶν καί κοινόχρηστων χώρων

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
Μηνιαῖο περιοδικό
Ἑλληνορθόδοξης Μαρτυρίας
ISSN: 1107-8979
Ἰδιοκτήτης: Χριστιανική Στέγη Καλαμάτας
Βασ. Γεωργίου Α΄ 5 - 241 33 - Καλαμάτα
Τηλ. 27210 23176 - Fax: 27210 26478
www.xristegi.gr, info@xristegi.gr

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο
ΚΕΜΠ ΚΡ
Αριθμός Αδείας
680

(Χ+5) ΕΚΔΟΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ΕΛΤΑ
Hellenic Post

ΚΩΔΙΚΟΣ: 220020